

Bruxelles, 13 septembrie 2023
(OR. en)

12954/23

**Dosar interinstituțional:
2023/0322(CNS)**

**ECOFIN 869
FISC 190**

PROPUNERE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	13 septembrie 2023
Destinatar:	Dna Thérèse BLANCHET, Secretară Generală a Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2023) 529 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A CONSILIULUI privind stabilirea prețurilor de transfer

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2023) 529 final.

Anexă: COM(2023) 529 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Strasbourg, 12.9.2023
COM(2023) 529 final

2023/0322 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind stabilirea prețurilor de transfer

{SWD(2023) 308-309}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Temeiurile și obiectivele propunerii

Prezenta propunere face parte din pachetul cunoscut sub numele de „Întreprinderile din Europa: cadru de impozitare a profitului” sau „BEFIT”. Pe lângă prezenta propunere privind stabilirea prețurilor de transfer, prin care se integrează în dreptul UE principii-cheie în materie de stabilire a prețurilor de transfer, cu scopul de a prezenta anumite abordări comune pentru statele membre, pachetul mai cuprinde o propunere separată, prin care se stabilește un set comun de norme pentru calcularea bazei de impozitare a marilor grupuri de întreprinderi din UE.

Stabilirea prețurilor de transfer se referă la fixarea unor prețuri pentru tranzacții care au loc între întreprinderi asociate (și anume membre ale aceleiași întreprinderi multinaționale – IMN) și care implică transferul de bunuri sau servicii. Un volum semnificativ al comerțului mondial constă în transferuri internaționale de bunuri și servicii, capital și active necorporale (cum ar fi proprietatea intelectuală) în cadrul unui IMN; astfel de transferuri poartă denumirea de „tranzacții din cadrul grupului”.

„Tranzacțiile din cadrul grupului” nu sunt neapărat guvernate de forțele pieței, putând fi determinate în mare măsură de interesele comune ale grupului în ansamblu. Întrucât impozitele se calculează, în general, pe baza conturilor la nivel de entitate, prețurile sau alte condiții în care au loc aceste tranzacții din cadrul grupului au efecte asupra veniturilor și/sau cheltuielilor entităților relevante în legătură cu tranzacțiile respective și, în consecință, asupra cuantumului profitului înregistrat de fiecare entitate din grup în scopuri fiscale. Un preț mai ridicat înseamnă venituri mai mari pentru vânzător și mai mici pentru cumpărător. Un preț mai scăzut înseamnă venituri mai mici pentru vânzător și mai mari pentru cumpărător. Prin urmare, prețul de transfer influențează baza de impozitare atât în țara vânzătorului, cât și în țara cumpărătorului implicat într-o tranzacție transfrontalieră.

Este important, așadar, să se stabilească prețul adecvat, denumit „preț de transfer”, pentru transferurile din cadrul grupului. „Stabilirea prețurilor de transfer” reprezintă termenul general pentru stabilirea prețurilor tranzacțiilor dintre părți afiliate.

În conformitate cu standardele internaționale actuale, elaborate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE)¹, prețurile tranzacțiilor transfrontaliere dintre entitățile afiliate ale unui grup multinațional trebuie să fie stabilite pe aceeași bază ca și tranzacțiile dintre părți terțe în circumstanțe comparabile. Acest principiu este cunoscut sub denumirea de „principiul valorii de piață” și se reflectă la articolul 9 (Întreprinderi asociate) din Convenția-model a OCDE pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital².

Articolul 9 nu conține însă norme detaliate de stabilire a prețurilor de transfer. De-a lungul timpului, OCDE a elaborat Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer pentru

¹ A se vedea site-ul OCDE: <https://www.oecd.org/>.

² Convenția-model a OCDE pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital (<https://www.oecd.org/ctp/treaties/model-tax-convention-on-income-and-on-capital-condensed-version-20745419.htm>).

întreprinderile multinaționale și administrațiile fiscale³ (Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer), care conțin îndrumări cu privire la sensul și aplicarea principiului valorii de piață. Respectivile orientări au fost concepute ca instrument fără caracter juridic obligatoriu, prin care IMN-urile și autoritățile fiscale sunt ajutate să găsească, în cazurile de stabilire a prețurilor de transfer, soluții prin care să se reducă la minimum conflictele și să se limiteze litigiile. Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer au fost publicate prima dată în 1995 și sunt actualizate cu regularitate.

Nu se poate considera că articolul 9 din Convenția-model a OCDE creează un regim intern de stabilire a prețurilor de transfer dacă principiul valorii de piață nu a fost încorporat în dreptul intern. De fapt, se înțelege de la sine, în general, că articolul 9 nu este „direct aplicabil” la nivel național. Cu toate acestea, jurisdicțiile dispun, în mod normal, de prevederi de drept intern prin care se asigură o anumită armonizare în jurul unor principii de bază, în conformitate cu standardul valorii de piață, chiar dacă aplicarea nu este identică la nivel mondial. În plus, este posibil ca jurisdicțiile să dispună de propriile orientări și/sau reglementări administrative, prin care se explică mai bine dispozițiile naționale și se oferă îndrumări cu privire la interpretarea acestora.

Principalul motiv al prezentei propuneri derivă din faptul că, fiind și membre ale OCDE⁴, aproape toate statele membre s-au angajat deci să respecte principiile și recomandările OCDE. În pofida angajamentului politic asumat de majoritatea statelor membre, statutul și rolul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer diferă totuși în prezent de la un stat membru la altul. În plus, normele de stabilire a prețurilor de transfer nu sunt în prezent armonizate prin acte legislative la nivelul Uniunii, deși toate statele membre dispun de acte de drept intern în care se prevede o abordare comună a principiilor de bază. Acestea nu sunt însă pe deplin aliniate. Faptul că fiecare stat membru se bucură de o marjă largă de apreciere în ceea ce privește interpretarea și aplicarea Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer creează complexitate și condiții de concurență inechitabile pentru întreprinderi.

De exemplu, legislația internă a statelor membre prezintă diferențe în ceea ce privește definiția „întreprinderilor asociate” și, în special, în ceea ce privește noțiunea de „control”, care este, în mod normal, condiția prealabilă pentru aplicarea normelor de stabilire a prețurilor de transfer. Anumite state membre aplică un prag de 25 % din participații, în timp ce altele aplică un prag de 50 % din participații, când se stabilește dacă este îndeplinit criteriul de control. Rezultă că întreprinderile se confruntă cu insecuritate fiscală, costuri ridicate de conformare fiscală și litigii judiciare frecvente și îndelungate care antrenează, printre altele, onorarii judiciare în cuantumuri considerabile și creează bariere în calea operațiunilor transfrontaliere și riscuri ridicate de dublă impunere și/sau de supraîmpunere.

Riscul de dublă impunere și de supraîmpunere a întreprinderilor care desfășoară operațiuni transfrontaliere duce la o lipsă de securitate fiscală, existând posibilitatea unor litigii fiscale⁵ între administrațiile fiscale din diferite state membre în cazurile în care administrațiile respective adoptă poziții diferite în ceea ce privește tratamentul unei anumite tranzacții în cadrul sistemului lor de impozitare a societăților. Într-o economie mondială tot mai

³ Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer pentru întreprinderile multinaționale și administrațiile fiscale (<https://www.oecd.org/tax/transfer-pricing/oecd-transfer-pricing-guidelines-for-multinational-enterprises-and-tax-administrations-20769717.htm>).

⁴ Malta, Cipru, Bulgaria și România nu sunt membre ale OCDE.

⁵ O firmă mare a subliniat, de asemenea, că s-au înmulțit litigiile fiscale legate de stabilirea prețurilor de transfer în interiorul UE și de eliminarea impozitului reținut la sursă.

globalizată și mai competitivă, există o nevoie tot mai mare de mai multă securitate fiscală pe piața unică. Astfel, pentru mai multă securitate fiscală în privința impozitelor lor, unele întreprinderi solicită soluții fiscale anticipate din partea unei autorități fiscale în ceea ce privește tratamentul anumitor tranzacții. Dacă soluția fiscală anticipată este însă unilaterală, există în continuare posibilitatea ca alte state membre în cauză să conteste tratamentul aprobat pentru astfel de tranzacții. Prin urmare, chiar și când se obține o soluție fiscală anticipată unilaterală, există un risc real de litigii fiscale și de o posibilă dublă impunere sau supraimpunere.

Complexitatea normelor de stabilire a prețurilor de transfer și punerea lor în aplicare diferită în dreptul intern al statelor membre generează o serie de alte probleme:

- **transferul de profituri și evitarea obligațiilor fiscale**⁶: prețurile de transfer pot fi manipulate cu ușurință pentru a se transfera profituri și pentru a fi utilizate în contextul unor scheme de planificare fiscală agresivă;
- **litigiile**⁷ **și dubla impunere**⁸: stabilirea prețurilor de transfer este un domeniu mai subiectiv decât alte domenii ale impozitării directe și indirecte și, din acest motiv, mai predispus la litigii, deoarece administrațiile fiscale nu au întotdeauna un interes și o interpretare comune. Acest lucru se datorează faptului că, pentru a preveni dubla impunere, o ajustare (ascendentă) primară bine întemeiată care este efectuată de o administrație fiscală ar trebui, în mod ideal, să fie urmată de o ajustare (descendentă) corespondentă efectuată de cealaltă administrație fiscală. Se presupune că a doua

⁶ Recunoscând limitările în materie de metodologie și de date, OCDE a estimat în 2013, la începutul Planului de acțiune al OCDE privind erodarea bazei de impunere și transferul profiturilor, că pierderile de venituri din impozitul pe profit, determinate de practicile de erodare a bazei de impunere și de transfer al profiturilor, s-ar putea situa, la nivel mondial, între 100 și 240 de miliarde USD anual (a se vedea <https://www.oecd.org/tax/beps-project-explanatory-statement-9789264263437-en.htm>); una dintre practicile identificate de erodare a bazei de impunere și de transfer al profiturilor a fost manipularea prețurilor de transfer. Consolidarea îndrumărilor cu privire la principiul valorii de piață, prin care să se asigure că rezultatele sunt dictate mai degrabă de realitatea economică decât de cea de pe hârtie, a fost abordată în special în acțiunile 8-10 ale Planului de acțiune al OCDE privind erodarea bazei de impunere și transferul profiturilor. În această privință, în raportul final al acțiunilor 8-10 se urmărește alinierea rezultatelor în materie de stabilire a prețurilor de transfer la crearea de valoare în cadrul grupului de IMN-uri.

⁷ Din statisticile oficiale ale OCDE reiese că numărul de proceduri amiabile în curs care au fost deschise pentru soluționarea unor cazuri de dublă impunere rezultate din stabilirea prețurilor de transfer a crescut la sfârșitul anului 2021 cu 33 % față de 2016 (conform inventarului de proceduri amiabile, la sfârșitul anului 2021 erau în curs 6 000 de astfel de proceduri, față de 4 500 la sfârșitul anului 2016). Statisticile OCDE privind procedurile amiabile sunt disponibile la următoarea adresă: <https://www.oecd.org/tax/dispute/mutual-agreement-procedure-statistics-2021-inventory-trends.htm#tpcases>. Statisticile oficiale ale UE cu privire la procedurile amiabile deschise în temeiul Convenției de arbitraj indică o creștere cu 17 % a litigiilor dintre state membre având ca obiect stabilirea prețurilor de transfer în comparație cu anul precedent (totalul procedurilor amiabile dintre state membre era de 2 213 la sfârșitul anului 2020, față de 1 889 la sfârșitul anului 2019). Statisticile UE cu privire la procedurile amiabile sunt disponibile la următoarea adresă: https://taxation-customs.ec.europa.eu/taxation-1/statistics-apas-and-maps-eu_en.

⁸ Conform unui sondaj referitor la stabilirea prețurilor de transfer, publicat de Ernst & Young (și disponibil la adresa http://www.ey.com/global/content.nsf/International/2007-2008_Transfer_Pricing_Global_Survey), unul dintre motivele pentru care întreprinderile consideră că stabilirea prețurilor de transfer reprezintă o problemă fiscală prioritară este, într-adevăr, legătura cu dubla impunere. Conform sondajului – în cadrul căruia au fost intervievate 850 de întreprinderi multinaționale din 24 de țări (dintre care 11 state membre ale UE) – întreprinderile au indicat că 42 % din cazurile de ajustare au condus la o permanentă dublă impunere. Principala cauză este că, în general, întreprinderile nu recurg la proceduri amiabile, deoarece le consideră prea lungi și prea costisitoare.

administrație fiscală ar trebui să își reducă baza de impozitare în consecință, ceea ce este, cel mai probabil, o opțiune pe care o administrație fiscală ar evita-o, de preferință;

- **costurile ridicate de conformare fiscală:** dubla impunere reprezintă deja un cost considerabil pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier. În plus, costurile de conformare fiscală⁹ legate de stabilirea prețurilor de transfer sunt la rândul lor semnificative. Aceste costuri rezultă din obligația întreprinderilor de a stabili ce prețuri ar putea fi considerate compatibile cu principiul valorii de piață, ceea ce presupune efectuarea de studii și întocmirea și menținerea/actualizarea documentației aferente.

Aceste bariere fiscale din calea întreprinderilor împiedică buna funcționare a pieței unice și blochează perspectivele de realizare a potențialului acesteia în ceea ce privește sporirea eficienței. Drept urmare, competitivitatea pieței unice este subminată.

Prin prezenta propunere se urmăresc simplificarea normelor fiscale prin sporirea securității fiscale pentru întreprinderile din UE și, astfel, reducerea riscului de litigiu, a riscului de dublă impunere și a costurilor aferente de conformare fiscală și sporirea competitivității și a eficienței pieței unice. Un rezultat clar atât al consultării specifice, cât și al celei publice a fost că întreprinderile doresc securitate fiscală și, în sens mai larg, securitate juridică. Securitatea fiscală a fost întotdeauna o prioritate majoră pentru întreprinderi, fiind deseori evidențiată drept o preocupare mai importantă decât cota de impozitare. Aceasta devine un aspect tot mai critic, dat fiind numărul mare de reforme ambițioase care au avut loc în ultimii ani în domeniul impozitării societăților comerciale la nivel internațional.

Acest obiectiv este atins prin: (1) încorporarea principiului valorii de piață în dreptul Uniunii, (2) armonizarea principalelor norme de stabilire a prețurilor de transfer, (3) clarificarea rolului și statutului Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer și (4) crearea posibilității de stabilire, în Uniune, a unor norme comune obligatorii privind anumite subiecte din domeniul stabilirii prețurilor de transfer în cadrul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer.

Propunerea ar permite dezvoltarea treptată a unor abordări comune și consecvente între autoritățile fiscale ale statelor membre în ceea ce privește interpretarea și aplicarea normelor de stabilire a prețurilor de transfer, prin încorporarea principiului valorii de piață în dreptul Uniunii și prin clarificarea rolului și a statutului Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer. În plus, perspectiva creării unor norme comune obligatorii pentru statele membre cu privire la anumite tranzacții în cadrul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer ar trebui să îmbunătățească reziliența întreprinderilor din Uniune, să reducă denaturările și să contribuie la asigurarea unor condiții de concurență echitabile pe piața unică.

⁹ Conform studiului privind impozitul pe profit realizat de Comisia Europeană în 2001, „Impozitarea pe piața unică”, SEC(2001) 582 final, se pare că întreprinderile multinaționale mijlocii cheltuiesc sume cuprinse între aproximativ 1 milion EUR și 2 milioane EUR pe an pentru respectarea normelor de stabilire a prețurilor de transfer. Costurile de conformare fiscală suportate de întreprinderile multinaționale mari în legătură cu stabilirea prețurilor de transfer sunt cuprinse între aproximativ 4 milioane EUR și 5,5 milioane EUR pe an.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere de directivă este pe deplin coerentă cu politicile existente ale UE în domeniul impozitării directe. Aceasta este rezultatul eforturilor depuse de Comisie și de Uniune, conform agendei de politică fiscală, pentru crearea unui cadru fiscal solid, eficient și echitabil, care să genereze venituri solide și să conducă la creștere, astfel cum se prevede în Comunicarea „Impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI”¹⁰ din 2021. Prezenta inițiativă de politică se aliniază la eforturile depuse pentru a oferi întreprinderilor securitate fiscală și condiții de concurență echitabile, asigurând în același timp că administrațiile naționale pot avea acces la venituri echitabile și stabile din impozitul pe profit.

În 2016 a fost adoptată Directiva împotriva evitării obligațiilor fiscale (ATAD)¹¹, pentru a se asigura punerea în aplicare coordonată în statele membre a măsurilor-cheie împotriva evitării obligațiilor fiscale care decurg din acțiunile desfășurate la nivel intern conform Planului de acțiune al OCDE privind erodarea bazei de impunere și transferul profiturilor și pentru a se stabili câteva norme specifice și generale de combatere a abuzurilor în domeniul fiscal. Directiva a fost modificată în 2017 prin includerea de norme suplimentare împotriva evitării obligațiilor fiscale, aplicabile în cazul tratamentelor neuniforme în diferite sisteme fiscale¹².

În paralel, de la adoptarea sa în 2011, Directiva privind cooperarea administrativă (DAC)¹³ a fost revizuită și extinsă în mai multe rânduri, pentru a permite un schimb de informații fiscale la scară largă și în timp util între autoritățile fiscale din întreaga Uniune, prin care să se sprijine asigurarea respectării legislațiilor fiscale ale statelor membre.

O relevanță specifică pentru prezenta propunere o au cu precădere DAC3¹⁴ și DAC6¹⁵, dată fiind legătura lor cu stabilirea prețurilor de transfer. În temeiul DAC3, autoritățile naționale competente, printre altele, fac schimb automat de informații referitoare la așa-numitele acorduri prealabile privind prețul de transfer¹⁶. DAC6 reglementează schimbul automat de informații raportate de intermediari sau de contribuabilul relevant cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării. Modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării sunt identificate pe baza unei serii de „semne distinctive”, care includ diferiți

¹⁰ Comunicarea intitulată „Impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI”, a se vedea: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:52021DC0251>.

¹¹ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=celex%3A32016L1164>).

¹² Directiva (UE) 2017/952 a Consiliului din 29 mai 2017 de modificare a Directivei (UE) 2016/1164 în ceea ce privește tratamentul neuniform al elementelor hibride care implică țări terțe (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A32017L0952>).

¹³ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/ro/ALL/?uri=CELEX%3A32011L0016>).

¹⁴ Directiva (UE) 2015/2376 a Consiliului din 8 decembrie 2015 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/ro/ALL/?uri=CELEX%3A32015L2376>).

¹⁵ Directiva (UE) 2018/822 a Consiliului din 25 mai 2018 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal cu privire la modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=celex%3A32018L0822>).

¹⁶ Prin acord prealabil privind prețul de transfer se înțelege orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acțiune cu efecte similare, prin care se determină în prealabil un set corespunzător de criterii pentru stabilirea prețurilor de transfer în cazul tranzacțiilor transfrontaliere dintre întreprinderi asociate sau atribuirea profiturilor către un sediu permanent.

indicatori ai unui risc potențial de evitare a obligațiilor fiscale. Semnul distinctiv E se referă la modalități relevante pentru stabilirea prețurilor de transfer.

Propunerea este coerentă și cu rezultatele din trecut ale Forumului comun pentru prețurile de transfer¹⁷, un grup de experți înființat de Comisie în 2002 și având ca misiune propunerea de soluții pragmatice, fără caracter legislativ, la problemele concrete pe care le ridică practicile de stabilire a prețurilor de transfer în Uniune. Forumul comun pentru prețurile de transfer și-a desfășurat activitatea în cadrul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer și a funcționat pe bază de consens. Pornind de la activitatea desfășurată de Forumul comun pentru prețurile de transfer, Comisia a inițiat un set de măsuri coordonate, sub formă de îndrumări sau recomandări, care au fost ulterior aprobate în totalitate de Consiliu. Una dintre aceste măsuri este Codul de conduită privind documentația de stabilire a prețurilor de transfer pentru întreprinderile asociate din Uniunea Europeană¹⁸, care este urmat în mare măsură de statele membre. Mandatul Forumului comun pentru prețurile de transfer a expirat în martie 2019 și nu a fost reînnoit.

Propunerea este compatibilă și cu Convenția de arbitraj¹⁹. Acesta stabilește o procedură de soluționare a litigiilor în cazurile de dublă impunere dintre întreprinderi din state membre diferite ca urmare a unei ajustări ascendente a profiturilor unei întreprinderi în unul din statele membre în cauză. Deși cuprind o dispoziție referitoare la o ajustare descendentă corespunzătoare a profiturilor întreprinderii asociate în cauză, majoritatea convențiilor bilaterale de evitare a dublei impunerii nu prevăd, în general, obligația ca statele contractante să elimine dubla impunere. Convenția de arbitraj prevede eliminarea dublei impunerii prin intermediul unui acord între statele contractante, inclusiv, dacă este necesar, prin trimitere la avizul unui organism consultativ independent. Convenția de arbitraj îmbunătățește astfel condițiile pentru activitățile transfrontaliere în cadrul pieței interne.

Pe lângă Convenția de arbitraj, contribuabilii se pot baza pe noile norme de soluționare a litigiilor fiscale, care se aplică de la 1 iulie 2019. Acestea sunt stabilite în Directiva Consiliului privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană²⁰ și aduc o îmbunătățire semnificativă în soluționarea litigiilor fiscale, asigurându-le întreprinderilor și cetățenilor posibilitatea unei soluționări mai rapide și mai eficiente a litigiilor legate de interpretarea și aplicarea convențiilor fiscale. Noile norme acoperă, de asemenea, aspecte legate de dubla impunere care apare când două sau mai multe țări invocă dreptul de a impozita aceleași venituri sau profituri ale unei întreprinderi sau persoane. Astfel de cazuri pot să apară, de exemplu, ca urmare a unui tratament neuniform în normele naționale sau a unor interpretări diferite ale normelor de stabilire a prețurilor de transfer din convențiile fiscale bilaterale.

¹⁷ A se vedea Forumul comun al UE pentru prețurile de transfer: https://taxation-customs.ec.europa.eu/joint-transfer-pricing-forum_en.

¹⁸ Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuiniți în cadrul Consiliului, din 27 iunie 2006 privind Codul de conduită privind documentația de stabilire a prețurilor de transfer pentru întreprinderile asociate din Uniunea Europeană, 2006/C 176/01, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.C_.2006.176.01.0001.01.ENG&toc=OJ%3AC%3A2006%3A176%3AFULL.

¹⁹ Convenția privind eliminarea dublei impunerii în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (90/463/CEE).

²⁰ Directiva (UE) 2017/1852 a Consiliului din 10 octombrie 2017 privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/ro/ALL/?uri=CELEX%3A32017L1852>).

În fine, Comisia s-a angajat, în iulie 2020, să elaboreze, împreună cu statele membre interesate, un cadru de conformitate și cooperare la nivelul UE, denumit deseori „Abordarea europeană a încrederii și cooperării” (*European Trust and Cooperation Approach*, ETACA)²¹. Scopul său este să se ofere un cadru clar la nivelul UE pentru un dialog preventiv între administrațiile fiscale și contribuabilii întreprinderi, astfel încât să se stimuleze un dialog preventiv în urma căruia administrațiile fiscale să efectueze o evaluare riscurilor de nivel ridicat prezentate de politica de stabilire a prețurilor de transfer adoptată de întreprinderi multinaționale mari. Drept rezultat, întreprinderile sunt sprijinite în activitatea lor de internaționalizare, astfel încât să evite problemele legate de dubla impunere și să își reducă costurile de conformare fiscală. Faza-pilot a programului s-a încheiat în martie 2023, iar serviciile Comisiei evaluează în prezent dacă și cum ar trebui să continue programul în mod permanent.

În final, Comisia sprijină în continuare punerea în aplicare a agendei sale pentru o fiscalitate echitabilă și simplificată, cum ar fi directivele menționate mai sus, prin intermediul Instrumentului de sprijin tehnic²² și al altor programe ale Uniunii.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere de directivă concordă cu Strategia pentru IMM-uri²³ a Comisiei, componenta referitoare la impozitare și IMM-uri. Majoritatea IMM-urilor consideră că aspectele de fiscalitate sunt cel mai împovărat domeniu de politică care le afectează. IMM-urile se confruntă cu numeroase dificultăți în materie fiscală, cum ar fi impozitarea directă (venituri, capital, dublă impunere etc.), costurile de conformare fiscală și sarcina administrativă care decurge din normele fiscale. Întrucât prin prezenta propunere se vizează crearea unei abordări comune în ceea ce privește stabilirea prețurilor de transfer și, prin urmare, crearea, în acest domeniu, a unui grad mai ridicat de securitate fiscală pentru întreprinderile din toată Uniunea, indiferent de dimensiunea lor, IMM-urile vor beneficia, la rândul lor, de o abordare mai armonizată, care ar putea antrena o reducere a costurilor de conformare fiscală, precum și un grad mai ridicat de securitate în relațiile cu autoritățile fiscale din diferitele state membre.

2. TEMEIUL JURIDIC, SUBSIDIARITATEA ȘI PROPORȚIONALITATEA

- **Temei juridic**

Temeiul juridic al inițiativelor legislative privind impozitarea este articolul 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Cu toate că la articolul respectiv nu se face nicio trimitere explicită la impozitarea directă, acesta se referă la emiterea directivelor pentru apropierea legislațiilor naționale care au incidență directă asupra instituirii sau funcționării pieței interne. Rezultă că, în temeiul articolului 115 din TFUE, directivele constituie instrumentul juridic adecvat pentru Uniune în acest domeniu. În temeiul articolului 288 din TFUE, directivele vor fi obligatorii pentru statele membre cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând însă autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele.

²¹ A se vedea site-ul ETACA: https://taxation-customs.ec.europa.eu/eu-cooperative-compliance-programme/european-trust-and-cooperation-approach-etaca-pilot-project-mnes_en.

²² Regulamentul (UE) nr. 2021/240 al Parlamentului European și al Consiliului din 10 februarie 2021 de instituire a unui Instrument de sprijin tehnic, JO L 57, 18.2.2021, p. 1.

²³ A se vedea site-ul pentru impozitare și IMM-uri: https://single-market-economy.ec.europa.eu/smes/sme-strategy/taxation-and-smes_en.

- **Subsidiaritate (în cazul competențelor neexclusive)**

În conformitate cu principiul subsidiarității stabilit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, Uniunea intervine numai dacă obiectivele preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre și, în plus, având în vedere amploarea și efectele acțiunii propuse, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

Caracterul transfrontalier al chestiunii în cauză impune o inițiativă comună în cadrul pieței interne. Dat fiind caracterul său transfrontalier inerent, stabilirea prețurilor de transfer poate fi abordată numai prin adoptarea unui act legislativ la nivelul Uniunii. Astfel, prezenta inițiativă este conformă cu principiul subsidiarității, având în vedere că o acțiune individuală necoordonată a statelor membre nu ar face decât să contribuie la fragmentarea actuală a cadrului juridic privind stabilirea prețurilor de transfer și nu ar reuși să obțină rezultatele scontate. O abordare comună pentru toate statele membre ar avea cele mai mari șanse de a atinge obiectivele urmărite.

Prin urmare, o inițiativă legislativă este conformă cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

- **Proportionalitate**

Măsurile avute în vedere se limitează la garantarea nivelului minim necesar de protecție pentru piața internă și, prin urmare, sunt conforme cu principiile proporționalității. Directiva asigură o abordare comună în ceea ce privește principiile centrale de stabilire a prețurilor de transfer și prevede norme specifice pentru anumite tranzacții în cazul cărora se poate crea cea mai mare valoare adăugată pentru Uniune. Un standard comun al principiului valorii de piață și o abordare mai armonizată a stabilirii prețurilor de transfer ar trebui să aibă ca rezultat o aplicare și interpretare mai puțin fragmentate ale principiului valorii de piață în întreaga Uniune, ceea ce ar trebui să reducă numărul de litigii și costurile generale de conformare fiscală suportate de întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivelul Uniunii.

În acest context, propunerea de directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale și, prin urmare, respectă principiul proporționalității.

- **Alegerea instrumentului**

Propunerea are ca obiect o directivă, singurul instrument admisibil conform temeiului juridic, astfel cum se prevede la articolul 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

Nu există acte legislative anterioare ale Uniunii în domeniul stabilirii prețurilor de transfer și, prin urmare, nu au fost efectuate evaluări *ex post* sau verificări ale adecvării.

- **Consultările cu părțile interesate**

În perioada 13 octombrie 2022-26 ianuarie 2023, au fost publicate o cerere de contribuții și un sondaj online privind inițiativa BEFIT în sens mai larg. În total s-au primit 123 de contribuții în activitățile de consultare. Dintre acestea, 46 au fost observații și 77 au fost răspunsuri la sondajul de consultare publică, dintre care 29 au inclus observații scrise. În evaluarea impactului au fost luate în considerare toate contribuțiile primite de la părțile interesate.

- **Obținerea și utilizarea cunoștințelor de specialitate**

În cadrul procesului de pregătire a propunerii, Comisia s-a consultat cu diferite surse, de la care a primit contribuții. Printre altele, Comisia s-a bazat pe informații publice, s-a consultat cu secretariatul OCDE și a primit contribuții de la cadre universitare specializate în domeniul stabilirii prețurilor de transfer, prin organizarea unei mese rotunde virtuale.

- **Evaluarea impactului**

În vederea pregătirii inițiativei BEFIT, din care face parte prezenta propunere, s-a efectuat o evaluare a impactului. Proiectul de raport privind evaluarea impactului a fost prezentat Comitetului de control normativ (CCN) al Comisiei la 26 aprilie 2023. În urma reuniunii din 24 mai 2023, CCN a emis un aviz pozitiv cu rezerve la 26 mai 2023, indicând necesitatea unor îmbunătățiri ulterioare într-o serie de domenii, cu privire la costurile și beneficiile inițiativei BEFIT în general. Nu au fost actualizate alte date specifice referitoare la prezenta propunere. Rezumatul care însoțește evaluarea impactului a fost publicat la următoarea adresă: [de adăugat ulterior].

În evaluarea impactului, astfel cum a fost revizuită în urma recomandărilor formulate de CCN, s-au analizat scenariul de referință (și anume scenariul în care nu se aduce nicio modificare) și două opțiuni de politică:

Opțiunea 1: includerea în dreptul UE a principiului valorii de piață definit de OCDE și a Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer

În cadrul acestei opțiuni, normele de stabilire a prețurilor de transfer ar fi armonizate în cadrul Uniunii sub forma unui act legislativ bazat pe principii. Principiul valorii de piață ar fi integrat în dreptul Uniunii. Prin același act legislativ s-ar clarifica, în plus, statutul și rolul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer și s-ar face trimitere la cea mai recentă versiune a acestora pentru interpretarea principiului valorii de piață. De fapt, orientările ar deveni un instrument obligatoriu, dar numai în versiunea (cea mai recentă) care ar urma să fie încorporată în dreptul Uniunii, fără a se ține seama de eventualele revizui. Scopul ar fi să se garanteze că statele membre urmează același principiu și au o abordare comună în ceea ce privește aplicarea practicilor de stabilire a prețurilor de transfer.

Opțiunea 2: includerea în dreptul UE a principiului valorii de piață definit de OCDE și a Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer, în paralel cu dezvoltarea treptată a unor abordări comune în practica de aplicare a practicilor de stabilire a prețurilor de transfer

Această opțiune pornește de la opțiunea 1, dar, pe lângă scopul de a asigura aplicarea aceluiași principiu de către statele membre ale UE, ea ar viza și punerea în aplicare a unui mecanism de coordonare a modurilor în care statele membre privesc și interpretează Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer.

Ca și în cadrul opțiunii 1, principiul valorii de piață ar fi încorporat în dreptul Uniunii, iar în actul legislativ s-ar clarifica rolul și statutul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer, dar acestea ar fi completate și cu un mecanism de coordonare a modurilor în care sunt interpretate și aplicate la nivelul Uniunii. În plus, actul legislativ ar cuprinde mai multe dispoziții pentru stabilirea normelor centrale de stabilire a prețurilor de transfer. În cadrul acestei opțiuni s-ar stabili, în plus, norme specifice de combatere a abuzurilor în domeniul stabilirii prețurilor de transfer. De asemenea, s-ar prevedea înființarea unui grup de experți pentru discutarea și stabilirea unei interpretări comune a principiului valorii de piață, astfel

încât să se asigure o interpretare și o abordare coordonate ale problemelor practice care rezultă din practicile de stabilire a prețurilor de transfer în Uniune.

Cele două opțiuni au fost comparate pe baza următoarelor criterii: eficacitate, eficiență, coerență și proporționalitate. În evaluarea impactului s-a concluzionat că opțiunea preferată este opțiunea 2.

Prezenta propunere reflectă această opțiune 2, cu mici modificări însă. În primul rând, propunerea nu cuprinde norme specifice de combatere a abuzurilor. Cu toate acestea, în propunere se abordează aspectul ajustărilor descendente ca normă sistematică, în conformitate cu abordarea din Convenția-model a OCDE pentru evitarea dublei impunerii cu privire la impozitele pe venit și pe capital. În al doilea rând, normele obligatorii privind anumite tranzacții ar urma să fie emise sub forma unor acte de punere în aplicare ale Consiliului, în urma unei propuneri din partea Comisiei.

Comisia consideră că impactul economic va fi unul pozitiv, ca urmare a unor costuri mai scăzute de conformare fiscală atât la nivelul administrațiilor fiscale, cât și la nivelul contribuabilului, ca urmare a unei mai mari securități fiscale și deci ca urmare a reducerii numărului de litigii fiscale. Se preconizează că impactul social și de mediu va fi destul de limitat.

Drepturile fundamentale

Drepturile fundamentale, în special cerințele privind protecția datelor cu caracter personal în temeiul Regulamentului general privind protecția datelor („RGPD”)²⁴, sunt protejate. Datele cu caracter personal vor fi prelucrate numai în măsura în care și numai atât timp cât autoritățile competente au strict nevoie de ele pentru a asigura respectarea legislației fiscale naționale și reducerea riscului de fraudă fiscală, de evaziune fiscală sau de evitare a obligațiilor fiscale în statele membre, în special prin verificarea aplicării corecte a normelor de stabilire a prețurilor de transfer consacrate în prezenta directivă.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Printre principalele implicații bugetare pe care inițiativa le are pentru Comisie se numără resursele umane suplimentare pentru acoperirea noilor sarcini și crearea unui grup de experți. Acest grup de experți va fi alcătuit din experți în domeniul stabilirii prețurilor de transfer și va pune la dispoziția Comisiei cunoștințele generale și de specialitate de care aceasta are nevoie pentru a analiza ce elemente ar trebui să fie incluse în actele de punere în aplicare pe care le va propune Consiliului. Fișa financiară legislativă furnizează detalii cu privire la resursele umane și administrative care se impun.

5. ALTE ELEMENTE

• Planuri de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare

Comisia evaluează directiva la cinci ani de la intrarea în vigoare a normelor naționale de transpunere a directivei și, ulterior, o dată la cinci ani.

²⁴ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).

În scopul monitorizării și al evaluării punerii în aplicare a directivei, statele membre furnizează anual Comisiei date care reflectă informațiile relevante privind funcționarea directivei. Informațiile relevante trebuie definite printr-un act de punere în aplicare, în concordanță cu procedura menționată la articolul 17 din propunere.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Propunerea poate fi împărțită în trei părți: (1) prima parte se referă la principiul valorii de piață și la posibilele consecințe ale aplicării acestui principiu, (2) în a doua parte sunt stabilite elementele centrale care sunt relevante pentru aplicarea principiului valorii de piață, iar (3) a treia parte include un mecanism de stabilire a unor norme comune suplimentare referitoare la un set limitat de subiecte, care vor asigura mai multă simplificare și securitate fiscală pentru contribuabili în ceea ce privește interpretarea și aplicarea principiului valorii de piață.

(i) Principiul valorii de piață

Principiul

La articolul 4 se precizează că, în cazul în care nu sunt stabilite în condițiile valorii de piață, termenele și condițiile tranzacțiilor transfrontaliere din cadrul grupului trebuie să fie ajustate pentru a reflecta termenele și condițiile care ar fi fost stabilite între părți independente, iar profiturile trebuie impozitate în consecință.

În sensul prezentei directive, un sediu permanent ar trebui tratat drept întreprindere asociată, ceea ce înseamnă că norma generală prevăzută la articolul 4 este relevantă și pentru atribuirea profitului către sediul permanent. În consecință, operațiunile interne dintre sediul central și sediul permanent ar trebui să fie stabilite în conformitate cu principiul valorii de piață.

Conform principiului valorii de piață, prețul tranzacțiilor dintre întreprinderi asociate („prețuri de transfer”) este testat și poate fi ajustat pentru a reflecta prețurile tranzacțiilor necontrolate comparabile.

Pentru ca o tranzacție să intre în domeniul de aplicare al normei generale prevăzute la articolul 4, tranzacția respectivă trebuie să aibă loc între două entități asociate. Prin urmare, este imperativ să existe o definiție comună a întreprinderii asociate în cadrul Uniunii. Articolul 5 include definiția întreprinderii asociate pe care statele membre trebuie să o pună în aplicare în scopul aplicării normelor de stabilire a prețurilor de transfer, stabilite în prezenta propunere de directivă.

Ajustări

Ajustările prețurilor de transfer pot fi clasificate în două categorii principale: (i) ajustări care sunt efectuate de o administrație fiscală după depunerea declarației fiscale a întreprinderii și care pot cuprinde ajustări primare și ajustări corespondente și (ii) ajustări care sunt efectuate voluntar de contribuabil înainte de depunerea declarației fiscale a întreprinderii și care sunt cunoscute sub numele de „ajustări compensatorii”.

Articolul 6 conține norme referitoare la modul în care statele membre ar trebui să gestioneze ajustările primare și ajustările corespondente. Ajustările primare se referă la majorarea profiturilor impozabile ale unei întreprinderi, ca urmare a unor tranzacții transfrontaliere cu o întreprindere asociată care nu au fost efectuate în condițiile valorii de piață. Ajustările corespondente sunt efectuate ca răspuns la o ajustare primară și vizează eliminarea oricărei duble impuneri care ar putea surveni ca urmare a unei ajustări primare. De fapt, când o

administrație fiscală majorează profiturile impozabile ale unei întreprinderi în una din jurisdicțiile fiscale implicate (prin intermediul unei ajustări primare), poate fi necesară o ajustare corespondentă pentru reducerea obligației fiscale a întreprinderii respective în a doua jurisdicție fiscală implicată.

Obiectivul principal al articolului 6 alineatul (1) este să se asigure că statele membre dispun de un mecanism adecvat care le permite să efectueze o ajustare corespondentă când se efectuează o ajustare primară în altă jurisdicție. În cazul în care nu există ajustări corespondente, contribuabilii care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier pot să sufere o dublă impunere, situație care ar trebui evitată. În această privință, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a efectua ajustări corespondente și să analizeze posibilitatea de a aproba astfel de ajustări nu doar în contextul procedurilor amiabile, ci și, de exemplu, în urma unei proceduri „accelerate”, când nu există nicio îndoială că ajustarea primară este bine întemeiată, sau în urma unor audituri comune.

Există cazuri în care o ajustare corespondentă nu poate fi aprobată din motive legitime. Statele membre nu ar trebui să aprobe ajustări corespondente în următoarele cazuri: (i) ajustarea primară nu este considerată compatibilă cu principiul valorii de piață, (ii) ajustarea primară nu are ca rezultat impozitarea în altă jurisdicție a unui quantum de profituri pentru care întreprinderea asociată din statul membru în cauză a fost deja impozitată, (iii) nu există o convenție de evitare a dublei impunerii, când este implicată o jurisdicție dintr-o țară terță. În absența unei ajustări primare, statul membru poate efectua o ajustare descendentă numai dacă (i) ajustarea descendentă este compatibilă cu principiul valorii de piață, (ii) în profitul întreprinderii asociate din cealaltă jurisdicție se include un quantum egal cu ajustarea descendentă, (iii) jurisdicțiilor relevante le-a fost transmisă o comunicare privind intenția de efectuare a ajustării descendente. Scopul este să se asigure că statele membre își pot păstra suveranitatea fiscală națională și dreptul de a verifica dacă ajustarea primară se realizează în condițiile valorii de piață și că nu există nici dublă impunere, nici dublă neimpunere.

Conform definiției din glosarul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer, „ajustarea compensatorie” este „o ajustare în care contribuabilul declară, în scopuri fiscale, un preț de transfer care, în opinia contribuabilului, este un preț conform principiului valorii de piață pentru o tranzacție controlată, chiar dacă acest preț diferă de quantumul perceput efectiv între întreprinderile asociate”. Ajustările compensatorii sunt însă o cauză de dublă impunere, deoarece tind să nu fie recunoscute în toate jurisdicțiile, pe motiv că declarația fiscală ar trebui să reflecte tranzacțiile efective. Pentru evitarea litigiilor și pentru stabilirea unei abordări comune a ajustării compensatorii în cadrul Uniunii, la articolul 7 se prevede în ce condiții ar trebui statele membre să recunoască o ajustare compensatorie. Această dispoziție se inspiră din raportul JTPF/009/FINAL/2013/EN²⁵ referitor la ajustările compensatorii, aprobat de Forumul comun pentru prețurile de transfer în 2013, și ar trebui interpretată în coroborare cu acest raport.

(ii) Elemente centrale comune

Delimitarea exactă a relațiilor comerciale și financiare

²⁵ Raportul Forumului comun al UE pentru prețurile de transfer privind ajustările compensatorii (JTPF/009/FINAL/2013/EN): https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2016-09/jtpf_009_final_2013_en.pdf.

La articolul 8 din directivă se prevede că rezultatele practicilor de stabilire a prețurilor de transfer trebuie să fie determinate în funcție de conduita efectivă a părților afiliate în contextul condițiilor contractuale ale tranzacției. Pentru atingerea acestui obiectiv este prevăzută obligația de delimitare atentă a tranzacției efective dintre întreprinderile asociate prin analizarea relațiilor contractuale dintre părți, precum și a conduitei acestora. În această privință, prima etapă esențială a analizei practicii de stabilire a prețurilor de transfer trebuie să constea în definirea exactă a tranzacțiilor dintre întreprinderi, prin analizarea caracteristicilor cu relevanță economică ale acestora, astfel cum sunt reflectate nu doar în contractele dintre părți, ci și în conduita acestora și în orice alte fapte relevante. Condițiile contractuale ar trebui să fie punctul de plecare al analizei și, în cazul în care conduita sau alte fapte sunt incompatibile cu contractul scris, cea mai bună dovadă a tranzacției sau tranzacțiilor realizate efectiv ar trebui să fie conduita părților (și nu clauzele contractului scris).

Metode de stabilire a prețurilor de transfer

În concordanță cu capitolul III din Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer, articolul 9 din propunerea de directivă face trimitere la metodele principale de stabilire a prețurilor de transfer, prezentate mai jos.

„Metoda comparării prețurilor” presupune compararea prețului perceput pentru bunuri sau servicii transferate în cadrul unei tranzacții controlate cu prețul perceput pentru bunuri sau servicii transferate în cadrul unei tranzacții necontrolate comparabile în circumstanțe comparabile. Existența unei diferențe între cele două prețuri poate însemna că relațiile comerciale și financiare ale întreprinderilor asociate nu se desfășoară în condițiile valorii de piață și că ar putea fi necesar ca prețul tranzacției controlate să fie înlocuit cu prețul tranzacției necontrolate. Metoda comparării prețurilor poate fi aplicată pe baza tranzacțiilor dintre contribuabil și întreprinderi independente (elemente de comparație interne) sau pe baza tranzacțiilor dintre alte întreprinderi independente (elemente de comparație externe). Deși această metodă ar putea fi aplicată pentru toate tipurile de tranzacții, cerința de comparabilitate a produsului, care trebuie îndeplinită pentru ca metoda să poată fi aplicată într-un mod suficient de fiabil, este deosebit de strictă, deoarece orice diferență între produse poate avea efecte semnificative asupra prețului tranzacției, fiind deseori imposibil să se determine ajustări de comparabilitate suficient de exacte pentru astfel de diferențe între produse.

„Metoda prețului de revânzare” începe cu prețul la care un produs achiziționat de la o întreprindere asociată este revândut unei întreprinderi independente. Acest preț („prețul de revânzare”) este apoi redus cu o marjă brută adecvată („marja prețului de revânzare”), determinată prin raportare la marje brute din tranzacții necontrolate comparabile, reprezentând cuantumul din care revânzătorul ar încerca să își acopere cheltuielile de vânzare și alte cheltuieli de funcționare și, având în vedere funcțiile îndeplinite (ținând seama de activele utilizate și riscurile asumate), să realizeze un profit corespunzător. După ajustarea efectuată pentru luarea în considerare a altor costuri asociate cu achiziționarea produsului (de exemplu, taxe vamale), ceea ce rămâne după scăderea marjei brute poate să fie considerat drept preț conform principiului valorii de piață al transferului inițial de bunuri dintre întreprinderile asociate.

„Metoda cost plus” începe cu costurile suportate de furnizorul de bunuri sau de servicii în cadrul unei tranzacții controlate pentru bunurile transferate sau pentru serviciile prestate unei întreprinderi asociate. La aceste costuri se adaugă apoi o marjă de profit corespunzătoare, stabilită în funcție de marja de profit obținută de furnizori în tranzacții necontrolate

comparabile, pentru obținerea unui profit corespunzător, având în vedere funcțiile îndeplinite și condițiile de piață. Pentru stabilirea în condițiile valorii de piață a unei astfel de marje de profit se poate utiliza marja de profit pe care același furnizor o obține în tranzacții necontrolate comparabile (element de comparație intern) sau marja de profit pe care o întreprindere independentă ar fi obținut-o în tranzacții comparabile (element de comparație extern). În general, în cadrul metodei cost plus se utilizează marjele calculate după costurile directe și indirecte de producție sau furnizare, dar înainte de cheltuielile de funcționare ale întreprinderii (de exemplu, cheltuielile indirecte).

Prin „metoda marjei nete”, marja profitului net în raport cu o bază corespunzătoare (de exemplu, costuri, vânzări, active), pe care un contribuabil o realizează în urma unei tranzacții controlate (sau a unor tranzacții a căror agregare și grupare este indicată), este comparată cu marja profitului net obținută în tranzacții necontrolate comparabile. Pentru stabilirea în condițiile valorii de piață a marjei profitului net pe care contribuabilul o obține în urma tranzacției sau a tranzacțiilor controlate se poate utiliza marja profitului net pe care același contribuabil o obține în tranzacții necontrolate comparabile (elemente de comparație interne) sau marja profitului net pe care o întreprindere independentă ar fi obținut-o în tranzacții comparabile (elemente de comparație externe). În cazurile în care marja profitului net este măsurată în raport cu costurile sau vânzările, metoda marjei nete funcționează într-un mod similar cu metoda cost plus sau cu metoda prețului de revânzare, cu excepția faptului că ceea ce se compară sunt marjele profitului net rezultate din tranzacții controlate și tranzacții necontrolate (după deducerea cheltuielilor de funcționare relevante), și nu marjele brute pentru revânzare sau marjele profitului brut pentru costuri. Comparabilitatea funcțională are, în general, mai multă importanță decât comparabilitatea produselor, când se aplică metoda marjei nete.

Prin „metoda împărțirii profitului” se identifică profitul combinat din tranzacțiile controlate în care sunt implicate întreprinderile asociate și apoi se împarte profitul respectiv între întreprinderile asociate pe o bază valabilă din punct de vedere economic, cu scopul de a se aproxima împărțirea profiturilor asupra cărora ar fi convenit întreprinderi independente în condițiile valorii de piață. Această bază valabilă din punct de vedere economic se poate sprijini pe date de piață independente (de exemplu, acorduri de întreprinderi comune necontrolate) sau pe date interne. Tipurile acestor date interne cu relevanță pentru împărțirea profitului combinat între întreprinderile asociate („factor/factori de împărțire”) depind de faptele și circumstanțele cazului și pot include, de exemplu, chei de repartizare referitoare la vânzările respective, cheltuieli de cercetare și dezvoltare, cheltuieli de funcționare, active sau număr de angajați ai întreprinderilor asociate. Factorul sau factorii de împărțire ar trebui să reflecte contribuțiile respective ale părților la crearea de venituri din tranzacția controlată și să fie în mod rezonabil independent sau independenți de formula de stabilire a prețurilor de transfer (și anume ar trebui să se bazeze pe date obiective – cum ar fi vânzările către părți neafiliate –, nu pe date legate de remunerarea tranzacțiilor controlate – cum ar fi vânzările către întreprinderi asociate).

Profitul combinat poate fi împărțit între întreprinderile asociate pe baza unei analize a valorilor reziduale sau a contribuțiilor.

În prima etapă a analizei valorilor reziduale, se identifică și se atribuie întreprinderilor asociate profiturile de rutină atribuibile unor contribuții care pot fi evaluate în mod fiabil, și anume contribuții mai puțin complexe de obicei, pentru care se pot găsi elemente de comparație fiabile. În mod normal, această remunerație inițială ar fi determinată prin aplicarea uneia dintre metodele tradiționale bazate pe tranzacții sau a unei metode a marjei nete, pentru

a se identifica remunerarea tranzacțiilor comparabile dintre întreprinderi independente. Nu s-ar explica astfel, în general, rentabilitatea care ar fi generată de o a doua categorie de contribuții care pot fi unice și valoroase și/sau care pot fi puse pe seama unui nivel ridicat de integrare sau asumării în comun a unor riscuri semnificative din punct de vedere economic. În a doua etapă, profiturile (sau pierderile) reziduale după luarea în considerare a profiturilor atribuibile primei categorii de contribuții s-ar baza pe o analiză a valorii relative a celei de a doua categorii de contribuții ale părților.

Spre deosebire de analiza valorilor reziduale, în analiza contribuțiilor profitul combinat se împarte, o singură dată, între toate întreprinderile asociate, pe baza valorii relative a contribuțiilor efectuate de fiecare dintre întreprinderile asociate care participă la tranzacția controlată.

Nu reiese din prezenta propunere că dintre metodele recunoscute de stabilire a prețurilor de transfer, astfel cum sunt enumerate mai sus, s-ar prefera una anume. Trebuie aplicată norma prevăzută la articolul 10 și, prin urmare, trebuie aleasă metoda cea mai adecvată, luându-se în considerare faptele și circumstanțele cazului respectiv.

La articolul 9 alineatul (2) se prevede, de altfel, că aplicarea altei metode de stabilire a prețurilor de transfer, diferite de metodele aprobate, astfel cum sunt prevăzute la alineatul (1), este posibilă numai dacă se poate demonstra (i) că niciuna dintre metodele aprobate nu poate fi aplicată în mod rezonabil pentru determinarea condițiilor valorii de piață în cazul tranzacției controlate și (ii) că rezultatul respectivei metode diferite concordă cu rezultatul care ar fi obținut de întreprinderi independente care efectuează tranzacții necontrolate comparabile în circumstanțe comparabile. Sarcina de a demonstra că au fost îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 9 alineatul (2) îi revine contribuabilului sau administrației fiscale care invocă utilizarea unei metode diferite de metodele aprobate, astfel cum sunt menționate la alineatul (1).

Când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2) și se aplică o tehnică de evaluare economică pentru identificarea unui preț conform principiului valorii de piață, se iau în considerare cum se cuvine conținutul și recomandările din raportul JTPF/003/2017/FINAL/EN²⁶ referitor la utilizarea tehnicilor de evaluare economică în scopul stabilirii prețurilor de transfer, astfel cum a fost aprobat de Forumul comun pentru prețurile de transfer în 2017. Raportul conține o descriere cuprinzătoare a tehnicilor de evaluare și a elementelor specifice care ar trebui luate în considerare când respectivele tehnici sunt utilizate în scopul stabilirii prețurilor de transfer.

Alegerea celei mai adecvate metode

La articolul 10 din directivă se prevede că trebuie aleasă întotdeauna metoda de stabilire a prețurilor de transfer care este cea mai adecvată pentru un caz anume.

În acest scop, ar trebui să se țină seama, în procesul de alegere, de punctele tari și punctele slabe ale metodelor de stabilire a prețurilor de transfer, de măsura, determinată în special printr-o analiză funcțională, în care metoda luată în considerare este adecvată pentru natura

²⁶ Raportul Forumului comun al UE pentru prețurile de transfer referitor la utilizarea tehnicilor de evaluare economică în scopul stabilirii prețurilor de transfer (JTPF/003/2017/FINAL/EN): https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-10/2017_10_16_jtpf_003_2017_en_final_en.pdf.

tranzacției controlate, de disponibilitatea unor informații fiabile (în special cu privire la elementele de comparație necontrolate) necesare pentru aplicarea metodei alese și/sau a altor metode și de gradul de comparabilitate dintre tranzacțiile controlate și tranzacțiile necontrolate, inclusiv de fiabilitatea ajustărilor de comparabilitate care ar putea fi necesare pentru eliminarea diferențelor semnificative dintre cele două tipuri de tranzacții. Nu există o metodă care să fie potrivită în toate situațiile posibile și nici nu este necesar să se dovedească faptul că o anumită metodă nu este potrivită în circumstanțele date.

În general, metoda comparării prețurilor este o metodă adecvată de stabilire a unui preț conform principiului valorii de piață pentru a) vânzările de produse de bază tranzacționate pe o piață, cu condiția ca tranzacția controlată și tranzacția sau tranzacțiile necontrolate comparabile să aibă loc în circumstanțe comparabile, inclusiv la același nivel al lanțului comercial (de exemplu, vânzarea către un fabricant secundar, către un distribuitor, către un comerciant cu amănuntul etc.) și b) anumite tranzacții financiare obișnuite, cum ar fi împrumutul de bani. Este posibil ca prețurile pieței (cum ar fi prețurile produselor de bază sau ratele dobânzii) să fie publice pentru aceste tipuri de tranzacții.

Metoda prețului de revânzare are utilitate maximă când este aplicată în cazul operațiunilor de vânzare și de marketing, cum ar fi cele efectuate de obicei de un distribuitor. În anumite circumstanțe, marja din prețul de revânzare obținută de revânzător în tranzacția controlată poate fi determinată pe baza marjei din prețul de revânzare pe care același revânzător o obține pentru articolele cumpărate și vândute în tranzacții necontrolate comparabile (elemente de comparație interne). În alte circumstanțe, marja din prețul de revânzare poate fi determinată pe baza marjei din prețul de revânzare pe care o obțin întreprinderi independente în tranzacții necontrolate comparabile (elemente de comparație externe).

Metoda cost plus are utilitate maximă a) când bunurile sunt vândute de către un fabricant care nu contribuie cu active necorporale unice valoroase sau nu își asumă riscuri neobișnuite în tranzacția controlată, cum se poate întâmpla în cadrul unui contract sau al unui contract de fabricație în regim de subcontractare sau b) când tranzacția controlată constă în prestarea de servicii pentru care prestatorul nu contribuie cu active necorporale unice valoroase sau nu își asumă riscuri neobișnuite.

Metoda marjei nete funcționează într-un mod similar cu metoda cost plus și cu metoda prețului de revânzare, cu excepția faptului că ceea ce se compară sunt marjele profitului net, metoda având utilitate când fie nu există informații publice fiabile cu privire la marja brută a unor părți terțe, fie astfel de informații sunt limitate și când primele metode tradiționale bazate pe tranzacții sunt dificil de aplicat. Se observă, în general, că se utilizează indicatori bazați pe costuri pentru marja profitului net în activități de fabricație și de servicii, indicatori bazați pe vânzări pentru activități de vânzare și indicatori bazați pe active pentru activități care implică un volum mare de active. În orice caz, indicatorul financiar ales ar trebui (i) să reflecte valoarea funcțiilor îndeplinite de partea testată (și anume partea la tranzacția controlată pentru care se testează un indicator financiar), ținându-se seama de activele și riscurile acesteia, (ii) să fie în mod rezonabil independent de formula de stabilire a prețurilor de transfer, și anume să se bazeze pe date obiective (cum ar fi vânzările către părți neafiliate), nu pe date legate de remunerarea tranzacțiilor controlate (cum ar fi vânzările către întreprinderi asociate) și (iii) să poată fi măsurat într-un mod rezonabil de fiabil și de consecvent la nivelul tranzacției controlate și al tranzacției sau tranzacțiilor necontrolate comparabile.

Metodele unilaterale (metoda prețului de revânzare, metoda cost plus, metoda marjei nete) nu sunt fiabile dacă fiecare parte la o tranzacție efectuează contribuții unice și valoroase în

legătură cu tranzacția controlată sau când părțile desfășoară activități cu un nivel foarte ridicat de integrare. Într-un astfel de caz, cea mai adecvată este metoda împărțirii profitului, deoarece este efectiv posibil ca prețul tranzacției să fie stabilit de părți independente proporțional cu contribuțiile lor respective, însemnând că o metodă bilaterală ar fi mai adecvată. În plus, întrucât respectivele contribuții sunt unice și valoroase, nu vor exista informații comparabile fiabile care să poată fi utilizate pentru stabilirea prețului tranzacției într-un mod mai fiabil, prin aplicarea unei alte metode.

Metodele unilaterale sunt adecvate în cazurile în care una dintre părți efectuează toate contribuțiile unice și valoroase implicate în tranzacția controlată, iar cealaltă parte nu efectuează nicio contribuție unică și valoroasă. Într-un astfel de caz, partea testată ar trebui să fie cea căreia i se poate aplica în cel mai fiabil mod o metodă de stabilire a prețurilor de transfer și pentru care se pot găsi cele mai fiabile elemente de comparație. Partea care nu efectuează nicio contribuție unică și valoroasă în legătură cu tranzacția va fi, de cele mai multe ori, partea căreia i se poate aplica în cel mai fiabil mod o metodă unilaterală de stabilire a prețurilor de transfer.

Analiza comparabilității

Analiza comparabilității este piatra de temelie pentru aplicarea principiului valorii de piață.

Pentru aplicarea principiului valorii de piață este necesar să se efectueze o analiză a comparabilității, care abordează, în linii mari, două aspecte principale: (i) identificarea relațiilor comerciale sau financiare dintre întreprinderile asociate, a condițiilor în care se desfășoară respectivele relații și a circumstanțelor cu relevanță economică aferente respectivelor relații și (ii) compararea condițiilor și a circumstanțelor cu relevanță economică ale tranzacțiilor dintre întreprinderi asociate (tranzacții controlate) cu cele ale tranzacțiilor comparabile dintre întreprinderi independente (tranzacții necontrolate comparabile).

Referitor la primul aspect, la articolul 11 sunt prevăzuți factorii de comparabilitate de care statele membre ar trebui să țină seama când identifică circumstanțele unei tranzacții controlate. Acești factori sunt condițiile contractuale ale tranzacției, analiza funcțională (funcțiile pe care le îndeplinește fiecare întreprindere, ținându-se seama de activele utilizate și de riscurile asumate), caracteristicile produsului sau ale serviciului care face obiectul unei tranzacții, circumstanțele economice și strategiile de afaceri. După ce au fost stabilite circumstanțele tranzacției controlate, se efectuează comparația și se verifică efectiv dacă tranzacția se desfășoară în condițiile valorii de piață. În acest scop, este necesar să se identifice ce amploare va avea obiectului comparației (și anume trebuie să se aleagă o metodă de stabilire a prețurilor de transfer) și cu ce va fi comparat acesta (și anume trebuie să se identifice o posibilă tranzacție necontrolată comparabilă).

O tranzacție controlată și o tranzacție necontrolată sunt considerate comparabile în cazul în care caracteristicile cu relevanță economică ale celor două tranzacții și circumstanțele în care acestea au loc sunt suficient de similare pentru a oferi o măsură fiabilă a unui rezultat conform principiului valorii de piață.

Cele două tranzacții nu trebuie neapărat să fie identice pentru a fi comparabile. În schimb, niciuna dintre diferențele dintre ele nu ar trebui să aibă efecte semnificative asupra prețului sau a profitului conform principiului valorii de piață; în cazul în care există astfel de diferențe semnificative, ar trebui efectuate ajustări suficient de exacte pentru a se elimina efectul respectivelor diferențe.

Aceste ajustări (denumite „ajustări de comparabilitate”) se efectuează numai dacă efectul diferențelor semnificative asupra prețurilor sau profiturilor poate fi stabilit cu suficientă exactitate pentru îmbunătățirea fiabilității rezultatelor.

La articolul 11 se precizează, de altfel, că statele membre ar trebui să se asigure că, la căutarea de tranzacții necontrolate comparabile, se respectă principiul transparenței. Cu alte cuvinte, contribuabilii ar trebui să justifice și să documenteze etapele căutărilor în relația cu administrația fiscală și, în mod simetric, administrația fiscală ar trebui să furnizeze contribuabilului informațiile relevante pentru aceste etape, când pregătește sau contestă astfel de căutări.

La căutarea de tranzacții necontrolate comparabile ar trebui să se țină seama cum se cuvine de recomandările cuprinse în raportul JTPF/007/2016/FINAL/EN²⁷ referitor la utilizarea de elemente de comparație în UE, astfel cum a fost aprobat de Forumul comun pentru prețurile de transfer în 2016.

Stabilirea intervalului de comparare

În unele cazuri, aplicarea unei metode de stabilire a prețurilor de transfer va produce un singur rezultat care este cea mai fiabilă măsură a unui rezultat conform principiului valorii de piață. În alte cazuri, aplicarea unei metode poate produce mai multe rezultate din care pot fi derivate o serie de rezultate fiabile. În concordanță cu cele mai bune practici internaționale, la articolul 12 se prevede că, în cazul în care aplicarea celei mai adecvate metode produce un interval de cifre, intervalul de comparare trebuie determinat pe baza intervalului intercuartilic. Intervalul intercuartilic este intervalul cuprins între a 25-a și a 75-a percentilă a rezultatelor derivate din elementele de comparație necontrolate.

Pentru reducerea la minimum a litigiilor și pentru asigurarea unei abordări comune în Uniune, se prevede, de asemenea, (i) că un contribuabil nu ar trebui să fie supus unei ajustări când rezultatele sale se încadrează în intervalul intercuartilic, cu excepția cazului în care administrația fiscală sau contribuabilul dovedește că o anumită poziționare diferită în interval este justificată de faptele și circumstanțele cazului respectiv și (ii) că, atunci când rezultatele unei tranzacții controlate nu se încadrează în intervalul de comparare, administrațiile fiscale trebuie să efectueze o ajustare a medianeii tuturor rezultatelor, cu excepția cazului în care contribuabilul sau administrația fiscală dovedește că orice alt punct din interval permite calcularea cu mai multă fiabilitate a prețului conform principiului valorii de piață în cazul respectiv.

Documentația de stabilire a prețurilor de transfer

Un element major de conformare fiscală pentru stabilirea prețurilor de transfer este documentația prin care se demonstrează că prețurile tranzacțiilor relevante sunt stabilite în conformitate cu principiul valorii de piață. Anexa 2 conține elementele de bază ale normelor privind documentația și va fi detaliată ulterior de către Comisie, în conformitate cu dispozițiile articolului 13, pentru eventuala adăugare a unor elemente precum modelele standard în care sunt stabilite tipul și conținutul informațiilor referitoare la stabilirea prețurilor de transfer, intervalele de timp care trebuie acoperite, cerințele lingvistice și contribuabilii supuși obligației de furnizare a documentației.

²⁷ Raportul Forumului comun al UE pentru prețurile de transfer referitor la utilizarea de elemente de comparație în UE (JTPF/007/2016/FINAL/EN): <https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-04/jtpf0072017encomps.pdf>.

(iii) Aplicarea principiului valorii de piață și viitoare norme comune privind subiecte specifice

Pentru a se asigura o aplicare comună a principiului valorii de piață, la aplicarea principiului valorii de piață în statele membre va fi obligatorie cea mai recentă versiune a Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer. Întrucât Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer vor fi modificate din când în când, aceste noi orientări ar trebui să fie noul cadru de referință obligatoriu. Pentru a se asigura respectarea acestor noi orientări în statele membre, ar trebui să se aplice procedura prevăzută la articolul 218 alineatul (9) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. În plus, Comisia poate propune și o modificare a prezentei directive pentru a reflecta o modificare a Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer.

Pentru atingerea obiectivului de creare a unui grad mai ridicat de securitate pentru contribuabili, se propune stabilirea unor norme comune obligatorii suplimentare în domeniul stabilirii prețurilor de transfer prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Aceste acte de punere în aplicare vor oferi contribuabililor o imagine clară a ceea ce autoritățile fiscale din Uniune ar considera acceptabil de utilizat pentru anumite tranzacții și, de asemenea, vor crea așa-numite „sfere de siguranță” care vor reduce sarcina de conformare și numărul de litigii.

Având în vedere caracterul sensibil al unor astfel de măsuri care ating competențe executive și de aplicare a legii naționale în ceea ce privește impozitarea directă, exercitarea drepturilor de impozitare alocate în temeiul convențiilor fiscale bilaterale sau multilaterale de evitare a dublei impunere sau a dublei neimpuneri și posibilele ramificații financiare asupra bazelor de impozitare ale statelor membre, ar trebui să i se confere Consiliului competențe de executare pentru adoptarea, la propunerea Comisiei, a unor decizii în temeiul prezentei directive.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind stabilirea prețurilor de transfer

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European²⁸,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²⁹,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Stabilirea prețurilor de transfer se referă la fixarea unor prețuri pentru tranzacții transfrontaliere care au loc între întreprinderi asociate în cadrul unui grup de IMN-uri. Dat fiind că impozitele se calculează, în general, pe baza conturilor la nivel de entitate, prețurile sau alte condiții în care au loc aceste tranzacții transfrontaliere între întreprinderi asociate au efecte asupra veniturilor și/sau cheltuielilor entităților relevante în legătură cu tranzacțiile respective și, în consecință, asupra cuantumului profitului înregistrat de fiecare entitate din grup în scopuri fiscale în jurisdicția în care entitatea în cauză își desfășoară activitatea.
- (2) Standardul recunoscut la nivel mondial pentru stabilirea prețurilor dintre întreprinderi asociate în scopuri fiscale este așa-numitul „principiu al valorii de piață”. Conform principiului valorii de piață, membrii individuali ai unui grup de IMN-uri trebuie să tranzacționeze unii cu alții ca și cum ar fi părți terțe independente. Cu alte cuvinte, tranzacțiile dintre două întreprinderi asociate ar trebui să reflecte rezultatul care ar fi fost obținut dacă părțile nu ar fi afiliate, și anume dacă părțile ar fi independente una de cealaltă, iar rezultatul (prețul sau marjele) ar fi fost determinat de forțe ale pieței (deschise).
- (3) În cazul în care aplică sau interpretează diferit principiul valorii de piață, statele membre creează situații care ar putea dăuna pieței interne. Inconsecvența în materie de norme aplicabile pentru stabilirea prețurilor de transfer ar putea nu doar să antreneze o dublă impunere, ci și să permită transferul profiturilor și evitarea obligațiilor fiscale. O astfel de inconsecvență este un obstacol fiscal grav pentru întreprinderile care desfășoară activități transfrontaliere, are potențialul de a cauza perturbări și ineficiențe economice și are un impact negativ asupra investițiilor transfrontaliere și a creșterii economice.

²⁸ JO C , , p. .

²⁹ JO C , , p. .

- (4) Prin prezenta directivă sunt stabilite norme pentru asigurarea unei aplicări comune a principiului valorii de piață în Uniune, cu scopul de a spori securitatea fiscală și de a reduce cazurile de dublă impunere, precum și de dublă neimpunere.
- (5) Pentru a se asigura că principiul valorii de piață este aplicat în mod uniform în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să aplice o definiție comună a întreprinderilor asociate. În vederea asigurării egalității de tratament, un sediu permanent ar trebui considerat, în sensul prezentei directive, drept o întreprindere asociată și, astfel, operațiunile interne dintre sediul central și sediul permanent ar trebui să fie stabilite în conformitate cu principiul valorii de piață.
- (6) Pentru a asigura reducerea cazurilor de dublă impunere, statele membre ar trebui să dispună de mecanisme adecvate prin care să poată efectua o ajustare corespondentă atunci când se efectuează o ajustare primară în alt stat membru sau în jurisdicția unei țări terțe. Statele membre ar trebui, în special, să aibă posibilitatea de a efectua ajustări corespondente și să aprobe astfel de ajustări nu doar în contextul procedurilor amiabile, ci și în urma (i) unei proceduri „accelerate”, care ar trebui finalizată în termen de 180 de zile, fără a fi necesar să se deschidă o procedură amiabilă, când nu există nicio îndoială că ajustarea primară este bine întemeiată sau (ii) a unor audituri comune sau a altor forme de cooperare internațională, precum programele multilaterale de evaluare a riscurilor, cum ar fi Abordarea europeană a încrederii și cooperării (*European Trust and Cooperation Approach*, ETACA) și Programul internațional de asigurare a conformării fiscale (*International Compliance Assurance Programme*, ICAP).
- (7) Pot să existe motive legitime pentru care o ajustare corespondentă nu este aprobată sau este mai scăzută decât ajustarea primară. Statele membre nu ar trebui să aprobe ajustări corespondente în special în următoarele cazuri: (i) ajustarea primară nu este considerată compatibilă cu principiul valorii de piață, (ii) ajustarea primară nu are ca rezultat impozitarea în altă jurisdicție a unui quantum de profituri pentru care întreprinderea asociată din statul membru în cauză a fost deja impozitată și (iii) nu există o convenție de evitare a dublei impunerii, când este implicată o jurisdicție dintr-o țară terță. În absența unei ajustări primare, statele membre pot efectua o ajustare descendentă numai dacă (i) ajustarea descendentă este compatibilă cu principiul valorii de piață, (ii) în profitul întreprinderii asociate din cealaltă jurisdicție se include, fiind deci imposabil, un quantum egal cu ajustarea descendentă și (iii) jurisdicției relevante i-a fost transmisă o comunicare privind intenția de efectuare a unei ajustări descendente. Scopul dispozițiilor anterioare este să se asigure (i) că statele membre își pot păstra dreptul de a verifica dacă ajustarea primară se realizează în condițiile valorii de piață și (ii) că nu există nici dublă impunere, nici dublă neimpunere. Statele membre nu ar trebui să creeze situații de dublă neimpunere.
- (8) Pentru stabilirea unei abordări comune a ajustărilor compensatorii în cadrul Uniunii și pentru evitarea litigiilor, în prezenta directivă se prevede în ce condiții ar trebui statele membre să recunoască o ajustare compensatorie. Dispoziția în cauză ar trebui interpretată în coroborare cu Raportul Forumului comun al UE pentru prețurile de transfer privind ajustările compensatorii³⁰, realizat pentru Comisie în 2013.
- (9) Pentru a se asigura faptul că rezultatele practicilor de stabilire a prețurilor de transfer sunt determinate în funcție de conduita efectivă a părților afiliate, în prezenta directivă

³⁰ JTPF/009/FINAL/2013/EN, reuniunea din 5 noiembrie 2013: https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2016-09/jtpf_009_final_2013_en.pdf.

este prevăzută obligația de delimitare atentă a tranzacției efective dintre întreprinderile asociate prin analizarea relațiilor contractuale dintre părți, precum și a conduitei acestora. În această privință, prima etapă esențială a analizei practicii de stabilire a prețurilor de transfer ar trebui să constea în definirea exactă a tranzacțiilor dintre întreprinderi, prin analizarea caracteristicilor cu relevanță economică ale acestora, astfel cum sunt reflectate nu doar în contractele dintre părți, ci și în conduita acestora și în alte fapte relevante. Condițiile contractuale ar trebui să fie punctul de plecare al analizei și, în cazul în care conduita sau alte fapte sunt incompatibile cu contractul scris, atunci cea mai bună dovadă a tranzacției sau tranzacțiilor realizate efectiv ar trebui să fie conduita părților (și nu clauzele contractului scris).

- (10) Pentru stabilirea prețurilor conforme principiului valorii de piață ale tranzacțiilor dintre întreprinderi asociate sunt utilizate metode de stabilire a prețurilor de transfer. Metodele enumerate în prezenta directivă corespund capitolului III din Orientările din 2022 ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) privind stabilirea prețurilor de transfer pentru întreprinderile multinaționale și administrațiile fiscale („Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer”). Nu se prevede în prezenta directivă că dintre aceste metode recunoscute de stabilire a prețurilor de transfer se preferă una anume. Ar trebui, în schimb, să fie aplicată cea mai adecvată dintre metodele prevăzute în prezenta directivă și, prin urmare, să fie aleasă metoda cea mai adecvată, luându-se în considerare faptele și circumstanțele cazului respectiv. În prezenta directivă se prevede, de asemenea, că aplicarea altei metode de stabilire a prețurilor de transfer, diferite de metodele recunoscute de OCDE, este posibilă numai dacă se poate demonstra (i) că niciuna dintre metodele recunoscute de OCDE nu poate fi aplicată în mod rezonabil pentru determinarea condițiilor valorii de piață în cazul tranzacției controlate (și anume tranzacția dintre întreprinderi asociate) și (ii) că rezultatul respectivei metode diferite concordă cu rezultatul care ar fi obținut de întreprinderi independente care efectuează tranzacții necontrolate comparabile în circumstanțe comparabile. Sarcina de a demonstra că au fost îndeplinite cerințele îi revine contribuabilului sau administrației fiscale care utilizează o metodă diferită de metodele recunoscute de OCDE. Când sunt îndeplinite condițiile și se aplică o tehnică de evaluare economică pentru identificarea unui preț conform principiului valorii de piață, ar trebui să fie luate în considerare în mod corespunzător conținutul și recomandările din Raportul Forumului comun al UE pentru prețurile de transfer referitor la utilizarea tehnicilor de evaluare economică în scopul stabilirii prețurilor de transfer³¹, astfel cum a fost realizat pentru Comisie în 2017.
- (11) Ar trebui aleasă întotdeauna metoda de stabilire a prețurilor de transfer care este cea mai adecvată pentru un caz anume. În procesul de alegere a celor mai adecvate metode de stabilire a prețurilor de transfer ar trebui să se țină seama (i) de punctele tari și punctele slabe ale metodelor de stabilire a prețurilor de transfer, (ii) de măsura, determinată în special printr-o analiză funcțională, în care metoda luată în considerare este adecvată pentru natura tranzacției controlate, (iii) de disponibilitatea unor informații fiabile (în special cu privire la elementele de comparație necontrolate) necesare pentru aplicarea metodei alese sau a altor metode și (iv) de gradul de comparabilitate dintre tranzacțiile controlate și tranzacțiile necontrolate, inclusiv de fiabilitatea ajustărilor de comparabilitate care ar putea fi necesare pentru eliminarea

³¹ JTPF/003/2017/FINAL/EN, reuniunea din 22 iunie 2017: https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-10/2017_10_16_jtpf_003_2017_en_final_en.pdf.

diferențelor semnificative dintre cele două tipuri de tranzacții. Nu există o metodă care să fie potrivită în toate situațiile posibile și nici nu este necesar să se dovedească faptul că o anumită metodă nu este potrivită într-un set dat de circumstanțe. Ar trebui să se aibă în vedere faptul că metodele unilaterale (cum ar fi metoda prețului de revânzare, metoda cost plus, metoda marjei nete) nu sunt considerate fiabile, dacă fiecare parte la o tranzacție efectuează contribuții unice și valoroase în legătură cu tranzacția controlată sau când părțile desfășoară activități cu un nivel foarte ridicat de integrare. Într-un astfel de caz, cea mai adecvată este metoda împărțirii profitului, deoarece este efectiv posibil ca prețul tranzacției să fie stabilit de părți independente proporțional cu contribuțiile lor respective, situație în care o metodă bilaterală ar fi mai adecvată. Metodele unilaterale sunt adecvate când una dintre părți efectuează toate contribuțiile unice și valoroase implicate în tranzacția controlată, iar cealaltă parte nu efectuează nicio contribuție unică și valoroasă. Într-un astfel de caz, partea testată, și anume partea la tranzacția controlată pentru care se testează un indicator financiar, ar trebui să fie cea căreia i se poate aplica în cel mai fiabil mod o metodă de stabilire a prețurilor de transfer și pentru care se pot găsi cele mai fiabile elemente de comparație. Partea care nu efectuează nicio contribuție unică și valoroasă în legătură cu tranzacția va fi, de cele mai multe ori, partea căreia i se poate aplica în cel mai fiabil mod o metodă unilaterală de stabilire a prețurilor de transfer.

- (12) Pentru aplicarea principiului valorii de piață este necesar să se efectueze o analiză a comparabilității, care abordează, în linii mari, două aspecte principale: (i) identificarea relațiilor comerciale sau financiare dintre întreprinderile asociate, a condițiilor în care se desfășoară respectivele relații și a circumstanțelor cu relevanță economică aferente respectivelor relații și (ii) compararea condițiilor și a circumstanțelor cu relevanță economică ale tranzacțiilor dintre întreprinderi asociate (tranzacții controlate) cu cele ale tranzacțiilor comparabile dintre întreprinderi independente (tranzacții necontrolate comparabile). Factorii de comparabilitate de avut în vedere sunt (i) condițiile contractuale ale tranzacției, (ii) analiza funcțională (funcțiile pe care le îndeplinește fiecare întreprindere, ținându-se seama de activele utilizate și de riscurile asumate), (iii) caracteristicile produsului sau ale serviciului care face obiectul unei tranzacții, (iv) circumstanțele economice și (v) strategiile de afaceri. După ce au fost stabilite circumstanțele tranzacției controlate, ar trebui să se efectueze comparația și să se verifice efectiv dacă tranzacția se desfășoară în condițiile valorii de piață. În acest scop, condițiile tranzacției controlate care este examinată ar trebui comparate cu condițiile unei tranzacții necontrolate comparabile. O tranzacție controlată și o tranzacție necontrolată sunt considerate comparabile în cazul în care caracteristicile cu relevanță economică ale celor două tranzacții și circumstanțele în care acestea au loc sunt suficient de similare pentru a oferi o măsură fiabilă a unui rezultat conform principiului valorii de piață. Cele două tranzacții nu trebuie să fie identice pentru a fi comparabile. În schimb, niciuna dintre diferențele dintre ele nu ar trebui să aibă efecte semnificative asupra prețului sau a profitului conform principiului valorii de piață; în cazul în care există astfel de diferențe semnificative, ar trebui efectuate ajustări suficient de exacte pentru a se elimina efectul respectivelor diferențe. La căutarea de tranzacții necontrolate comparabile ar trebui să se țină seama cum se cuvine de recomandările cuprinse în Raportul Forumului comun al UE pentru prețurile de

transfer referitor la utilizarea de elemente de comparație în UE³², realizat pentru Comisie în 2016.

- (13) Pentru reducerea la minimum a litigiilor și pentru asigurarea unei abordări comune în Uniune, în prezenta directivă se prevede, de asemenea, că un contribuabil nu ar trebui să fie supus unei ajustări, când rezultatele sale se încadrează în intervalul intercuartilic, cu excepția cazului în care administrația fiscală sau contribuabilul dovedește că o anumită poziționare diferită în interval este justificată de faptele și circumstanțele cazului respectiv. Când rezultatele unei tranzacții controlate nu se încadrează în intervalul de comparare, administrațiile fiscale ar trebui să aibă obligația de a efectua o ajustare a medianeii tuturor rezultatelor, cu excepția cazului în care contribuabilul sau administrația fiscală dovedește că orice alt punct din interval permite calcularea cu mai multă fiabilitate a prețului conform principiului valorii de piață într-un caz dat.
- (14) Pentru reducerea sarcinii de conformare fiscală a contribuabililor care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier în Uniune, ar trebui, de asemenea, să se introducă o abordare comună a documentației de stabilire a prețurilor de transfer. Dacă ar exista un singur model standard, norme de conținut și de regim lingvistic și intervale de timp și dacă s-ar stabili ce contribuabili ar trebui să fie vizati, s-ar crea simplitate și posibile economii de costuri, ținându-se seama de capitolul V, „Documentația”, din Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer și de Codul de conduită privind documentația de stabilire a prețurilor de transfer pentru întreprinderile asociate din Uniunea Europeană³³.
- (15) Normele prevăzute în prezenta directivă ar trebui aplicate într-un mod compatibil cu Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer.
- (16) Pentru crearea unui grad mai ridicat de securitate pentru contribuabili și pentru reducerea riscului de dublă impunere, se prevede în prezenta directivă posibilitatea de a se stabili, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, norme comune obligatorii suplimentare pentru stabilirea prețurilor de transfer. Prin respectivele acte de punere în aplicare ar trebui să se ofere contribuabililor o imagine clară a ceea ce autoritățile fiscale din Uniune ar considera acceptabil de utilizat pentru anumite tranzacții și să se creeze așa-numite „sfere de siguranță” care reduc sarcina de conformare și numărul de litigii. Având în vedere atât impactul potențial al unor astfel de măsuri asupra competenței executive și de aplicare a legii naționale în ceea ce privește impozitarea directă, asupra exercitării drepturilor de impozitare alocate în temeiul convențiilor fiscale bilaterale sau multilaterale de evitare a dublei impunere sau a dublei neimpuneri, cât și impactul potențial asupra bazelor de impozitare ale statelor membre, ar trebui să i se confere Consiliului competențe de executare pentru adoptarea, la propunerea Comisiei, a unor decizii în temeiul prezentei directive.
- (17) Pentru a evalua eficacitatea noilor norme prevăzute în prezenta directivă, Comisia ar trebui să pregătească o evaluare pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a altor date disponibile.

³² Raportul Forumului comun al UE pentru prețurile de transfer referitor la utilizarea de elemente de comparație în UE, realizat pentru Comisie în 2016 (JTPF/007/2016/FINAL/EN): <https://taxation-customs.ec.europa.eu/system/files/2017-04/jtpf0072017encomps.pdf>.

³³ Rezoluția Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuiniți în cadrul Consiliului, din 27 iunie 2006 privind Codul de conduită privind documentația de stabilire a prețurilor de transfer pentru întreprinderile asociate din Uniunea Europeană, 2006/C 176/01, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.C_.2006.176.01.0001.01.ENG&toc=OJ%3AC%3A2006%3A176%3AFULL.

- (18) Pentru a se permite întreprinderilor să se bucure în mod direct de avantajele pieței interne fără a suporta o sarcină administrativă suplimentară inutilă, ar trebui să se pună la dispoziție informații despre dispozițiile fiscale ale prezentei directive, prin intermediul portalului digital unic, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1724³⁴. Portalul digital unic constituie un ghișeu unic prin care utilizatorii transfrontalieri au acces online la informații, proceduri și servicii de asistență relevante pentru funcționarea pieței interne.
- (19) Prelucrarea de date cu caracter personal efectuată în cadrul prezentei directive ar trebui să respecte Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului³⁵. Statele membre pot să prelucreză date cu caracter personal în temeiul prezentei directive pentru a stabili ce întreprinderi sunt asociate, astfel cum se menționează la articolul 5.
- (20) Se justifică o perioadă de păstrare de 10 ani, astfel încât statele membre să poată respecta majoritatea termenelor de prescripție. (21) În vederea reducerii sarcinii administrative a contribuabililor, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește documentația de stabilire a prețurilor de transfer, prin stabilirea de modele comune, prin crearea de cerințe lingvistice, prin definirea tipului de contribuabil care urmează să folosească aceste modele și prin prevederea de intervale de timp de acoperit. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, iar respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legislație. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (22) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere caracterul transfrontalier al normelor de stabilire a prețurilor de transfer și necesitatea de a reduce costurile de asigurare a conformității pe piața internă în ansamblu, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.
- (23) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului și a emis avizul său la [de introdus data].

³⁴ Regulamentul (UE) 2018/1724 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 octombrie 2018 privind înființarea unui portal digital unic (gateway) pentru a oferi acces la informații, la proceduri și la servicii de asistență și de soluționare a problemelor și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 295, 21.11.2018, p. 1).

³⁵ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă conține norme pentru armonizarea normelor de stabilire a prețurilor de transfer ale statelor membre și pentru asigurarea unei aplicări comune a principiului valorii de piață în Uniune.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

Prezenta directivă se aplică contribuabililor care sunt înregistrați sau sunt plătitori de impozit în unul sau mai multe state membre, inclusiv sediilor permanente din unul sau mai multe state membre.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „principiul valorii de piață” înseamnă standardul internațional conform căruia întreprinderile asociate trebuie să tranzacționeze unele cu altele ca și cum ar fi părți terțe independente. Cu alte cuvinte, tranzacțiile dintre două întreprinderi asociate ar trebui să reflecte rezultatul care ar fi fost obținut dacă părțile nu ar fi afiliate, și anume dacă părțile ar fi independente una de cealaltă, iar rezultatul (prețul sau marjele) ar fi fost determinat de forțe ale pieței (deschise).
2. „rezultat conform principiului valorii de piață” înseamnă rezultatul unei tranzacții controlate dacă în relațiile comerciale sau financiare dintre întreprinderile asociate s-ar fi stabilit sau impus aceleași condiții precum cele care ar fi fost stabilite între întreprinderi independente;
3. „interval de comparare” înseamnă un interval de cifre care este acceptabil pentru a se stabili dacă o tranzacție controlată se desfășoară în condițiile valorii de piață și care este derivat din aplicarea aceleiași metode de stabilire a prețurilor de transfer în cazul mai multor date comparabile;
4. „sediul permanent” înseamnă un sediu comercial fix, astfel cum este definit în convenția bilaterală relevantă de evitare a dublei impuneri sau, în absența unei astfel de convenții, în dreptul intern;
5. „întreprinderi independente” înseamnă întreprinderi care nu sunt întreprinderi asociate în înțelesul articolului 5;
6. „ajustare primară” înseamnă o ajustare ascendentă a profiturilor impozabile ale unei întreprinderi, care este efectuată de către o administrație fiscală dintr-o primă jurisdicție ca urmare a aplicării principiului valorii de piață în cazul tranzacțiilor care implică o întreprindere asociată dintr-o a doua jurisdicție fiscală;

7. „ajustare corespondentă” înseamnă o ajustare descendentă a profiturilor impozabile ale unei întreprinderi, care este efectuată de administrația fiscală dintr-o a doua jurisdicție ca urmare a unei ajustări primare efectuate de administrația fiscală dintr-o primă jurisdicție, astfel încât repartizarea profiturilor de către cele două jurisdicții să fie consecventă;
8. „ajustare compensatorie” înseamnă o ajustare în care contribuabilul declară, în scopuri fiscale, un preț de transfer care, în opinia contribuabilului, este un preț conform principiului valorii de piață pentru o tranzacție controlată, chiar dacă acest preț diferă de cuantumul perceput efectiv între întreprinderile asociate;
9. „metoda comparării prețurilor” înseamnă o metodă de stabilire a prețurilor de transfer care presupune compararea prețului pentru bunuri sau servicii transferate în cadrul unei tranzacții controlate cu prețul perceput pentru bunuri sau servicii transferate în cadrul unei tranzacții necontrolate comparabile în circumstanțe comparabile;
10. „metoda prețului de revânzare” înseamnă o metodă de stabilire a prețurilor de transfer bazată pe prețul la care un produs care a fost achiziționat de la o întreprindere asociată este revândut unei întreprinderi independente; prețul de revânzare care este redus cu marja prețului de revânzare și cu rezultatul, după scăderea marjei prețului de revânzare, poate să fie considerat drept preț conform principiului valorii de piață al transferului inițial de bunuri între întreprinderile asociate, după ajustarea efectuată pentru luarea în considerare a altor costuri asociate cu achiziționarea produsului, cum ar fi taxele vamale;
11. „metoda cost plus” înseamnă o metodă de stabilire a prețurilor de transfer în care se utilizează costurile suportate de furnizorul de bunuri (sau de servicii) în cadrul unei tranzacții controlate; la aceste costuri se adaugă apoi o marjă de profit corespunzătoare, pentru obținerea unui profit corespunzător, având în vedere funcțiile îndeplinite (ținându-se seama de activele utilizate și de riscurile asumate) și condițiile de piață; după adăugarea marjei de profit la baza de costuri corespunzătoare, prețul poate fi considerat drept preț conform principiului valorii de piață al tranzacției controlate inițiale;
12. „metoda marjei nete” înseamnă o metodă a profitului tranzacțional prin care se examinează marja profitului net în raport cu o bază corespunzătoare, cum ar fi costurile, vânzările sau activele, pe care un contribuabil o realizează în urma unei tranzacții controlate a cărei agregare este indicată;
13. „metoda împărțirii profitului” înseamnă o metodă de împărțire a profitului tranzacțional prin care se indică profiturile relevante dintr-o tranzacție controlată (sau din tranzacții controlate a căror agregare este indicată) de împărțit între întreprinderile asociate și prin care se împart apoi profiturile respective între întreprinderile asociate pe o bază valabilă din punct de vedere economic, prin care se aproximează împărțirea profiturilor asupra cărora s-ar fi convenit în condițiile valorii de piață;
14. „analiza comparabilității” înseamnă compararea unei tranzacții controlate cu o tranzacție necontrolată;
15. „tranzacție controlată” înseamnă o tranzacție dintre două întreprinderi asociate;
16. „tranzacție necontrolată comparabilă” înseamnă o tranzacție dintre întreprinderi independente care este comparabilă cu tranzacția controlată examinată;

17. „grup de întreprinderi multinaționale” („grup de IMN-uri”) înseamnă un grup de întreprinderi multinaționale alcătuit din întreprinderi asociate cu sedii comerciale în două sau mai multe jurisdicții;
18. „Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer” înseamnă Orientările din 2022 ale OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer pentru întreprinderile multinaționale și administrațiile fiscale, astfel cum au fost aprobate de Consiliul OCDE în temeiul Recomandării Consiliului OCDE privind calcularea prețurilor de transfer dintre întreprinderi asociate [C(95)126/final] și astfel cum au fost modificate la 20 ianuarie 2022 și incluse în anexa I, precum și orice altă modificare adusă Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer, pe care Uniunea a aprobat-o în contextul Comitetului pentru afaceri fiscale al OCDE prin adoptarea unei poziții a Uniunii în temeiul articolului 218 alineatul (9) din TFUE;
19. „acord de contribuție la costuri” înseamnă un contract prin care întreprinderile comerciale se angajează să partajeze contribuțiile și riscurile implicate în dezvoltarea, producția sau obținerea în comun de active necorporale, active corporale sau servicii, înțelegându-se că astfel de active necorporale, active corporale sau servicii urmează să creeze beneficii pentru întreprinderile individuale ale fiecăruia dintre participanți.

CAPITOLUL II

NORMELE DE STABILIRE A PREȚURILOR DE TRANSFER

Articolul 4

Normă generală privind aplicarea principiului valorii de piață

1. Statele membre se asigură că, atunci când o întreprindere desfășoară una sau mai multe tranzacții transfrontaliere comerciale sau financiare cu o întreprindere asociată, întreprinderea respectivă își stabilește quantumul profiturilor impozabile într-un mod compatibil cu principiul valorii de piață.
2. Statele membre se asigură că, atunci când condițiile stabilite sau impuse în tranzacții transfrontaliere comerciale sau financiare dintre întreprinderi asociate nu sunt compatibile cu principiul valorii de piață, orice quantum de profituri care ar fi fost obținut de oricare dintre întreprinderi și pentru care întreprinderea respectivă ar fi fost impozitată într-un stat membru dacă tranzacțiile ar fi avut loc în condiții compatibile cu principiul valorii de piață, dar care nu a fost obținut de întreprinderea respectivă din cauza condițiilor incompatibile cu principiul valorii de piață, se include în profiturile impozabile ale întreprinderii respective și se impozitează în consecință.

Articolul 5

Întreprinderi asociate

1. În sensul prezentei directive, „întreprindere asociată” înseamnă o persoană care este afiliată altei persoane în oricare dintre următoarele moduri:
 - (a) o persoană participă la gestionarea altei persoane prin faptul că se află în poziția de a exercita o influență semnificativă asupra celeilalte persoane;

- (b) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participație care depășește 25 % din drepturile de vot;
 - (c) o persoană participă la capitalul unei alte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depășește 25 % din capital;
 - (d) o persoană are dreptul să primească 25 % sau mai mult din profitul unei alte persoane.
- 2. Dacă mai multe persoane participă la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul aceleiași persoane, astfel cum se prevede la alineatul (1), toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.
 - 3. Dacă aceleași persoane participă la gestionarea, controlul, capitalul sau profiturile mai multor persoane, astfel cum se menționează la alineatul (1), toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.
 - 4. În sensul alineatelor (1) și (2), persoană înseamnă atât persoană fizică, cât și persoană juridică. O persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații la toate drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană.
 - 5. În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea criteriilor prevăzute la alineatul (1) literele (b) și (c) se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50 % din drepturile de vot deține 100 % din drepturile de vot.
 - 6. O persoană fizică, soțul ori soția sa sau partenerul său recunoscut în conformitate cu dispozițiile de drept intern aplicabile, descendenții sau ascendenții direcți și frații sau surorile sale sunt considerate o singură persoană.
 - 7. Se consideră că un sediu permanent este o întreprindere asociată a întreprinderii din care face parte.

Articolul 6

Ajustări corespondente

- 1. Când se efectuează o ajustare primară, statele membre se asigură că efectuează o ajustare corespondentă, astfel încât să prevină dubla impunere, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) statul membru căruia i s-a solicitat să efectueze ajustarea corespondentă este de acord că ajustarea primară este compatibilă cu principiul valorii de piață, atât la nivel principal, cât și în ceea ce privește cuantumul;
 - (b) ajustarea primară nu are ca rezultat impozitarea în altă jurisdicție a unui quantum de profituri pentru care întreprinderea asociată din statul membru căruia i s-a solicitat să efectueze ajustarea corespondentă a fost deja impozitată în statul membru respectiv;
 - (c) în cazul în care este implicată jurisdicția unei țări terțe, este în vigoare o convenție fiscală pentru prevenirea dublei impunerii economice.
- 2. Statele membre pot aproba o ajustare corespondentă ca urmare a unei proceduri amiabile desfășurate în temeiul unei convenții de evitare a dublei impunerii, al

Convenției interguvernamentale din 1990 privind eliminarea dublei impunerii („Convenția de arbitraj”)³⁶ sau al Directivei (UE) 2017/1852³⁷.

3. În pofida alineatului (2), statele membre se asigură că o ajustare corespondentă poate fi efectuată la cererea unui contribuabil ca urmare a unei ajustări primare efectuate în altă jurisdicție. Pentru ajustările corespondente efectuate în temeiul prezentului alineat se aplică următoarea procedură:
- (a) în cererea contribuabilului:
 - (i) se indică toate circumstanțele de fapt și de drept necesare pentru evaluarea, conform principiului valorii de piață, a ajustării primare efectuate în cealaltă jurisdicție;
 - (ii) se furnizează un certificat (sau un document echivalent) prin care se atestă caracterul definitiv al ajustării primare din străinătate; dacă ajustarea primară nu este încă definitivă la data depunerii cererii, se indică acest lucru și condițiile în care ajustările devin definitive; certificatul privind caracterul definitiv al ajustării primare se prezintă totuși statului membru în cauză înainte de aprobarea ajustării corespondente;
 - (b) statele membre declară admisibilitatea cererii în termen de 30 de zile, prin notificarea contribuabilului, dacă au fost transmise toate informațiile prevăzute la alineatul (3) litera (a). În același interval de timp, statele membre notifică contribuabilului lipsa unor eventuale informații necesare și acordă un termen de cel puțin 30 de zile pentru transmiterea acestora. Dacă informațiile solicitate nu sunt transmise de contribuabil în termenul stabilit, cererea poate fi respinsă ca inadmisibilă;
 - (c) statele membre se asigură că, atunci când dubla impunere rezultă dintr-o ajustare primară efectuată în alt stat membru, procedura se încheie în termen de 180 de zile de la primirea cererii contribuabilului, printr-un act motivat de acceptare sau de respingere;
 - (d) în cazul acceptării, statele membre comunică autorității fiscale din cealaltă jurisdicție relevantă recunoașterea ajustării corespondente;
 - (e) statele membre se asigură că, atunci când nu se aprobă ajustarea corespondentă, contribuabilul are în continuare posibilitatea să recurgă la proceduri amiabile în temeiul unei convenții de evitare a dublei impunerii, al Convenției de arbitraj sau al Directivei (UE) 2017/1852.
4. În pofida alineatelor (2) și (3), statele membre asigură posibilitatea de efectuare a unei ajustări corespondente ca urmare a unor audituri fiscale comune sau a altor forme de cooperare administrativă internațională, când sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) administrațiile fiscale relevante convin asupra calculării prețului conform principiului valorii de piață;

³⁶ Convenția 90/463/CEE încheiată la 23 iulie 1990 privind eliminarea dublei impunerii în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (JO L 225, 20.8.1990, p. 10).

³⁷ Directiva (UE) 2017/1852 a Consiliului din 10 octombrie 2017 privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană (JO L 265, 14.10.2017, p. 1).

- (b) se aprobă ajustări primare și ajustări corespondente în mod simetric pentru același quantum în toate jurisdicțiile relevante.
5. În pofida alineatului (1), în absența unei ajustări primare, statele membre pot efectua o ajustare descendentă numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) ajustarea descendentă este compatibilă cu principiul valorii de piață, atât la nivel principal, cât și în ceea ce privește quantumul;
 - (b) în profitul întreprinderii asociate din cealaltă jurisdicție este inclus și impozitat atât în statul membru, cât și în cealaltă jurisdicție un quantum egal cu ajustarea descendentă, care face deci obiectul dublei impuneri;
 - (c) statul membru căruia i s-a solicitat să efectueze ajustarea descendentă a comunicat administrației fiscale din jurisdicția relevantă intenția de a efectua o ajustare descendentă, furnizând toate circumstanțele de fapt și de drept necesare pentru evaluarea ajustării descendente conform principiului valorii de piață.

Articolul 7

Ajustare compensatorie

Statele membre asigură acceptarea unei ajustări compensatorii sub forma unei ajustări la sfârșitul anului inițiate de contribuabil, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) înainte de înregistrarea tranzacției sau a seriei de tranzacții relevante, contribuabilul a depus eforturi rezonabile pentru obținerea unui rezultat conform principiului valorii de piață;
- (b) contribuabilul efectuează ajustarea în mod simetric în conturile din toate statele membre implicate;
- (c) contribuabilul aplică aceeași abordare în mod consecvent de-a lungul timpului;
- (d) contribuabilul efectuează ajustarea înainte de depunerea declarației fiscale;
- (e) contribuabilul este în măsură să explice de ce previziunile sale nu au corespuns rezultatului obținut.

Articolul 8

Identificarea relațiilor comerciale sau financiare

1. Statele membre se asigură că aplicarea principiului valorii de piață începe prin identificarea și delimitarea exactă a relațiilor comerciale și financiare ale întreprinderilor asociate, pe de o parte, și a tranzacției sau tranzacțiilor efective dintre întreprinderile asociate, pe de altă parte.
2. Identificarea și delimitarea exactă a relațiilor comerciale și financiare ale întreprinderilor asociate și a tranzacției sau tranzacțiilor efective se bazează pe următoarele aspecte:
 - (a) o înțelegere preliminară amplă a sectorului industrial în care își desfășoară activitatea întreprinderile asociate și a factorilor cu efecte asupra performanței întreprinderilor care își desfășoară activitatea în sectorul respectiv;

- (b) o analiză a modului în care își desfășoară activitatea fiecare întreprindere asociată, pentru identificarea relațiilor comerciale sau financiare ale întreprinderii respective cu întreprinderile asociate;
- (c) o analiză a caracteristicilor cu relevanță economică ale tranzacțiilor controlate, având în vedere atât forma, cât și conținutul acestora.

Articolul 9

Metode de stabilire a prețurilor de transfer

1. Statele membre se asigură că prețul conform principiului valorii de piață, perceput într-o tranzacție controlată dintre întreprinderi asociate, este stabilit cu ajutorul uneia dintre următoarele metode de stabilire a prețurilor de transfer:
 - (a) metoda comparării prețurilor;
 - (b) metoda prețului de revânzare;
 - (c) metoda cost plus;
 - (d) metoda marjei nete;
 - (e) metoda împărțirii profitului.
2. În plus față de metodele enumerate la alineatul (1), statele membre prevăd posibilitatea de aplicare a oricăror alte metode și tehnici de evaluare pentru estimarea prețului conform principiului valorii de piață, numai dacă se poate demonstra în mod satisfăcător că:
 - (a) niciuna dintre metodele menționate la alineatul (1) nu este adecvată sau practicabilă în circumstanțele cazului;
 - (b) metoda sau tehnica de evaluare aleasă este compatibilă cu principiul valorii de piață și permite estimarea rezultatului conform principiului valorii de piață cu mai multă fiabilitate decât metodele enumerate la alineatul (1).

Articolul 10

Norma celei mai adecvate metode

1. Statele membre se asigură că prețul conform principiului valorii de piață este stabilit prin aplicarea metodei de stabilire a prețurilor de transfer care este cea mai adecvată pentru circumstanțele cazului.
2. Cea mai adecvată metodă de stabilire a prețurilor de transfer se alege dintre metodele de stabilire a prețurilor de transfer prevăzute la articolul 9, luându-se în considerare următoarele criterii:
 - (a) punctele tari și punctele slabe ale metodelor de stabilire a prețurilor de transfer,
 - (b) măsura în care metoda de stabilire a prețurilor de transfer este adecvată pentru natura tranzacției controlate, determinată în special printr-o analiză a funcțiilor îndeplinite de fiecare întreprindere în tranzacția controlată, ținându-se seama de activele utilizate și de riscurile asumate;

- (c) gradul de comparabilitate dintre tranzacțiile controlate și cele necontrolate, inclusiv fiabilitatea eventualelor ajustări de comparabilitate care ar putea fi prevăzute pentru eliminarea diferențelor dintre cele două tipuri de tranzacții.
- (d) disponibilitatea unor informații fiabile necesare pentru aplicarea metodei alese de stabilire a prețurilor de transfer.

Articolul 11

Analiza comparabilității

1. Statele membre verifică dacă o tranzacție controlată produce un rezultat conform principiului valorii de piață, comparând condițiile tranzacției controlate cu condițiile care ar fi fost stabilite dacă întreprinderile asociate ar fi fost independente și ar fi efectuat o tranzacție comparabilă în circumstanțe comparabile.
2. Statele membre se asigură că tranzacțiile analizate sunt comparabile. Pentru a se stabili dacă două sau mai multe tranzacții sunt comparabile, se iau în considerare următorii factori, în măsura în care aceștia au relevanță economică pentru faptele și circumstanțele unei tranzacții:
 - (a) condițiile contractuale ale tranzacției;
 - (b) funcțiile îndeplinite de fiecare dintre părțile la tranzacție, luându-se în considerare activele utilizate și riscurile asumate, inclusiv modul în care respectivele funcții sunt legate de generarea mai largă de valoare de către grupul de IMN-uri din care fac parte părțile, circumstanțele tranzacției și practicile din sector;
 - (c) caracteristicile bunurilor transferate sau ale serviciilor prestate;
 - (d) circumstanțele economice ale părților și ale pieței pe care își desfășoară activitatea părțile;
 - (e) strategiile de afaceri urmărite de părți.
3. O tranzacție necontrolată este comparabilă cu o tranzacție controlată dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:
 - (a) niciuna dintre diferențele (eventuale) dintre tranzacțiile comparate sau dintre întreprinderile care efectuează tranzacțiile respective nu ar putea avea efecte semnificative asupra prețului pe piața deschisă;
 - (b) pot fi efectuate ajustări suficient de exacte pentru a se elimina efectele semnificative ale unor astfel de diferențe.
4. Statele membre se asigură că orice căutare de tranzacții necontrolate comparabile este transparentă și reproductibilă.

Articolul 12

Calcularea intervalului de comparare

1. Statele membre se asigură că, atunci când aplicarea metodelor de stabilire a prețurilor de transfer produce un interval de valori, intervalul de comparare este calculat pe baza intervalului intercuartilic al rezultatelor elementelor de comparație necontrolate.

2. Intervalul intercuartilic este intervalul cuprins între a 25-a și a 75-a percentilă a rezultatelor derivate din elementele de comparație necontrolate.
3. Statele membre se asigură că un contribuabil nu este supus unei ajustări, dacă rezultatele sale se încadrează în intervalul de comparare, cu excepția cazului în care se dovedește că o anumită poziționare diferită în interval este justificată de faptele și circumstanțele cazului respectiv.
4. Statele membre se asigură că, dacă rezultatele unei tranzacții controlate nu se încadrează în intervalul de comparare, se efectuează o ajustare a medianeii tuturor rezultatelor, cu excepția cazului în care se dovedește că orice alt punct din interval permite calcularea unui preț conform principiului valorii de piață, luându-se în considerare circumstanțele cazului respectiv. Mediana este a 50-a percentilă din intervalul de rezultate ale tranzacțiilor necontrolate comparabile.

Articolul 13

Documentația de stabilire a prețurilor de transfer

1. Statele membre se asigură că un contribuabil are la dispoziție suficiente informații și analize care să îi permită să verifice dacă tranzacțiile sale cu întreprinderi asociate se desfășoară în condiții conforme cu articolul 4 alineatul (1) și care ar trebui să cuprindă cel puțin elementele menționate la articolele 8, 9, 10, 11 și 12.
2. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 18, pentru a aduce și alte completări normei menționate la alineatul (1) în ceea ce privește documentația, prin stabilirea de modele comune, prin crearea de cerințe lingvistice, prin definirea tipului de contribuabil care urmează să folosească aceste modele și prin prevederea de intervale de timp de acoperit.

CAPITOLUL III ORGANIZAREA

Articolul 14

Aplicarea principiului valorii de piață

1. Statele membre includ în normele naționale de transpunere a normelor de stabilire a prețurilor de transfer, astfel cum sunt stabilite în capitolul II din prezenta directivă, dispoziții prin care se asigură că respectivele norme de stabilire a prețurilor de transfer sunt aplicate într-un mod compatibil cu Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer.
2. Consiliul poate stabili norme suplimentare, compatibile cu Orientările OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer, cu privire la modul în care se aplică în tranzacții specifice principiul valorii de piață și celelalte dispoziții stabilite în capitolul II din prezenta directivă, astfel încât să se asigure un grad mai mare de securitate fiscală și să se reducă riscul de dublă impunere. Respectivele tranzacții sau operațiuni specifice sunt următoarele:
 - (a) transferul de active necorporale, inclusiv de active necorporale dificil de evaluat, sau de drepturi asupra unor astfel de active;

- (b) prestarea de servicii între întreprinderi asociate, inclusiv prestarea de servicii de marketing și distribuție;
 - (c) acordurile de contribuție la costuri dintre întreprinderi asociate;
 - (d) tranzacțiile dintre întreprinderi asociate în contextul restructurărilor de întreprinderi;
 - (e) tranzacțiile financiare;
 - (f) operațiunile dintre sediul central și sediile permanente ale acestuia.
3. Normele menționate la alineatul (2) se adoptă prin intermediul unor acte de punere în aplicare ale Consiliului, pe baza unei propuneri din partea Comisiei.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 15

Evaluare

1. Comisia examinează și evaluează aplicarea prezentei directive o dată la cinci ani și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind evaluarea efectuată. Primul raport se transmite până la 31 decembrie 2031.
2. Statele membre comunică Comisiei informații relevante pentru evaluarea prezentei directive, în scopul de a îmbunătăți aplicarea principiului valorii de piață, de a reduce dubla impunere și, de asemenea, de a combate abuzurile fiscale, în conformitate cu alineatul (3).
3. Comisia precizează, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, informațiile de furnizat de către statele membre în conformitate cu alineatul (2), precum și formatul și condițiile de comunicare a informațiilor respective. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 17.
4. În conformitate cu dispozițiile aplicabile instituțiilor Uniunii și cu articolul 16 din prezenta directivă, Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor care îi sunt comunicate în temeiul alineatului (2).
5. Informațiile comunicate Comisiei de un stat membru în temeiul alineatului (2), precum și orice raport sau document elaborat de Comisie pe baza acestor informații, pot fi transmise altor state membre. Informațiile intră sub incidența secretului de serviciu și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare prin dispozițiile de drept intern ale statului membru care le-a primit.

Articolul 16

Protecția datelor

1. Statele membre pot să prelucreze date cu caracter personal în temeiul prezentei directive în sensul aplicării articolului 5. Când prelucrează date cu caracter personal în sensul prezentei directive, autoritățile competente ale statelor membre sunt considerate operatori, în înțelesul articolului 4 alineatul (7) din

Regulamentul (UE) 2016/679, în cadrul activităților lor respective desfășurate în temeiul prezentei directive.

2. Informațiile, inclusiv datele cu caracter personal, prelucrate în conformitate cu prezenta directivă se păstrează numai atât timp cât este necesar pentru atingerea obiectivelor prezentei directive, în conformitate cu dispozițiile referitoare la termenele de prescripție din dreptul intern al fiecărui operator de date, dar în niciun caz mai mult de 10 ani.

Articolul 17

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2014³⁸.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 18

Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta actul delegat menționat la articolul 13 este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Delegarea de competențe menționată la articolul 13 poate fi revocată oricând de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actului delegat care este deja în vigoare.
3. Înainte de adoptarea actului delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016.
4. De îndată ce adoptă actul delegat, Comisia îl notifică Consiliului.
5. Actul delegat adoptat în temeiul articolului 13 intră în vigoare fără întârziere și se aplică atât timp cât Consiliul nu formulează obiecții. Consiliul poate formula obiecții cu privire la actul delegat în termen de două luni de la notificarea actului respectiv. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Consiliului. Într-un astfel de caz, Comisia abrogă actul imediat ce Consiliul notifică decizia de a formula obiecții.

³⁸ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Articolul 19

Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat de către Comisie cu privire la adoptarea de acte delegate, la orice obiecție formulată cu privire la acestea și la revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

6. .

Articolul 20

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică, cel târziu până la [31 decembrie 2025], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu [1 ianuarie 2026].

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern adoptate în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 21

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 22

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg,

*Pentru Consiliu,
Președintele*

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Denumirea propunerii/inițiativei

Directivă privind stabilirea prețurilor de transfer

1.2. Domeniul (domeniile) de politică vizat(e)

Politica fiscală

1.3. Obiectul propunerii/inițiativei:

☒ o acțiune nouă

☐ o acțiune nouă întreprinsă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare³⁹

☐ prelungirea unei acțiuni existente

☐ o fuziune sau o redirectionare a uneia sau mai multor acțiuni către o altă/o nouă acțiune

1.4. Obiectiv(e)

1.4.1. Obiectiv(e) general(e)

Sporirea securității fiscale; propunerea vizează sporirea securității fiscale prin introducerea unei abordări mai clare și mai uniforme a stabilirii prețurilor de transfer în UE.

1.4.2. Obiectiv(e) specific(e)

- 1) Introducerea principiului valorii de piață în legislația UE
- 2) Clarificarea rolului Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer
- 3) Asigurarea aplicării coerente a principiului valorii de piață în întreaga Uniune
- 4) Reducerea dublei impunerii și a dublei neimpunerii

1.4.3. Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate

A se preciza efectele pe care ar trebui să le aibă propunerea/inițiativa asupra beneficiarilor vizati/grupurilor vizate.

Existența unor norme mai clare și mai armonizate ar putea antrena, de asemenea, o reducere a litigiilor legate de stabilirea prețurilor de transfer în întreaga UE, precum și o reducere a dublei impunerii și a dublei neimpunerii. O abordare mai uniformă a stabilirii prețurilor de transfer poate antrena o reducere a costurilor legate de respectarea normelor de stabilire a prețurilor de transfer în diferitele state membre.

1.4.4. Indicatori de performanță

A se preciza indicatorii care permit monitorizarea progreselor și a realizărilor obținute.

- 1) Obiectiv: reducerea riscului de dublă impunere și de litigiu

³⁹

Astfel cum se menționează la articolul 58 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

Indicatori: numărul de litigii dintre state membre având ca obiect dubla impunere, care apar ca „noi intrări” (după începerea aplicării Directivei privind stabilirea prețurilor de transfer) în cadrul procedurilor amiabile și al arbitrajului.

Instrumente de măsurare: datele colectate de TAXUD cu privire la proceduri amiabile noi și numărul de proceduri deschise în temeiul Convenției de arbitraj și al Directivei privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale.

2) Obiectiv: sporirea securității fiscale

Indicatori: numărul de litigii dintre state membre având ca obiect dubla impunere, care apar ca „noi intrări” (după începerea aplicării Directivei privind stabilirea prețurilor de transfer) în cadrul procedurilor amiabile și al arbitrajului.

Instrumente de măsurare: datele colectate de TAXUD cu privire la proceduri amiabile noi și numărul de proceduri deschise în temeiul Convenției de arbitraj și al Directivei privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale.

1.5. Motivele propunerii/inițiativei

1.5.1. Cerința (cerințele) care trebuie îndeplinită (îndeplinite) pe termen scurt sau lung, inclusiv un calendar detaliat pentru punerea în aplicare a inițiativei

În primii cinci ani de aplicare a directivei, Comisia are în vedere să propună proiecte de acte de punere în aplicare în ceea ce privește majoritatea tranzacțiilor enumerate la articolul 14 și să furnizeze precizări suplimentare cu privire la documentația uniformă de stabilire a prețurilor de transfer, menționată la articolul 13.

1.5.2. Valoarea adăugată a intervenției Uniunii (aceasta poate rezulta din diferiți factori, de exemplu mai buna coordonare, securitatea juridică, o mai mare eficacitate sau complementaritate). În sensul prezentului punct, „valoarea adăugată a intervenției Uniunii” este valoarea ce rezultă din intervenția Uniunii care depășește valoarea ce ar fi fost obținută dacă ar fi acționat doar statele membre.

Motivele acțiunii la nivel european (ex ante)

Toate statele membre ale UE au pus în aplicare principiul valorii de piață în legislația lor internă. Cu toate acestea, legislația internă a statelor membre prezintă diferențe relevante. În plus, statutul și rolul Orientărilor OCDE privind stabilirea prețurilor de transfer diferă de la un stat membru la altul, ceea ce dă naștere unor interpretări diferite ale principiului valorii de piață.

Valoarea adăugată pe care se preconizează că o va avea intervenția Uniunii (ex post)

Dat fiind elementul transfrontalier inherent al stabilirii prețurilor de transfer, valoarea adăugată a implicării Uniunii rezultă din posibilitatea de stabilire a unei abordări comune la nivelul UE în ceea ce privește stabilirea prețurilor de transfer, care va antrena mai multă securitate fiscală și care poate fi realizată numai la nivelul UE.

1.5.3. Învățămintele desprinse din experiențe anterioare similare

Prezenta inițiativă legislativă este nouă la nivelul UE. Normele de stabilire a prețurilor de transfer nu sunt armonizate la nivelul UE prin acte legislative. În trecut,

Comisia s-a ocupat de aspectele practicilor de stabilire a prețurilor de transfer prin activitatea Forumului comun pentru prețurile de transfer⁴⁰, un grup de experți care a fost înființat de Comisie în 2002 și care avea ca misiune să propună Comisiei soluții pragmatice, fără caracter legislativ, la problemele practice pe care le ridică practicile de stabilire a prețurilor de transfer în UE. Mandatul acestui forum a expirat în martie 2019 și nu a fost reînnoit.

1.5.4. Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual și posibilele sinergii cu alte instrumente corespunzătoare

Prezenta directivă reflectă una dintre acțiunile stabilite în „Planul de acțiune pentru o fiscalitate echitabilă și simplificată în sprijinul strategiei de redresare”. Asigurarea unei fiscalități echitabile presupune prevenirea abuzurilor fiscale. Propunerea va utiliza procedurile, mecanismele și instrumentele informatice similare deja instituite sau în curs de elaborare în cadrul DAC.

1.5.5. Evaluarea diferitelor opțiuni de finanțare disponibile, inclusiv a posibilităților de redistribuire

Pentru a propune un act de punere în aplicare, Comisia va trebui să colaboreze cu experți în domeniul stabilirii prețurilor de transfer și va organiza reuniuni pentru a obține avizul acestora. Ar putea fi înființat un grup permanent de experți, pentru a se permite schimbul de cunoștințe de specialitate. Costurile relevante legate de aceste reuniuni vor fi finanțate din bugetul UE.

1.6. Durata și impactul financiar ale propunerii/inițiativei

☐ **durată limitată**

- ☐ în vigoare din AAAA până în AAAA
- ☐ impactul financiar din AAAA până în AAAA pentru creditele de angajament și din AAAA până în AAAA pentru creditele de plată

☒ **durată nelimitată**

- punere în aplicare cu o perioadă de creștere în intensitate din AAAA până în AAAA,
- urmată de o perioadă de funcționare la capacitate maximă.

1.7. Metoda (metodele) de execuție a bugetului planificată (planificate)⁴¹

☒ **Gestiune directă** asigurată de Comisie

- ☒ prin intermediul departamentelor sale, inclusiv al personalului din delegațiile Uniunii;
- ☐ prin intermediul agențiilor executive

☐ **Gestiune partajată** cu statele membre

⁴⁰ A se vedea Forumul comun al UE pentru prețurile de transfer: https://taxation-customs.ec.europa.eu/joint-transfer-pricing-forum_en.

⁴¹ Explicații detaliate privind metodele de execuție a bugetului, precum și trimiterile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BUDGpedia: <https://myintracomm.ec.europa.eu/corp/budget/financial-rules/budget-implementation/Pages/implementation-methods.aspx>.

- ☐ **Gestiune indirectă**, cu delegarea sarcinilor de execuție bugetară:
- ☐ țărilor terțe sau organismelor pe care le-au desemnat acestea;
 - ☐ organizațiilor internaționale și agențiilor acestora (a se preciza);
 - ☐ BEI și Fondului european de investiții;
 - ☐ organismelor menționate la articolele 70 și 71 din Regulamentul financiar;
 - ☐ organismelor de drept public;
 - ☐ organismelor de drept privat cu misiune de serviciu public, cu condiția să li se furnizeze garanții financiare adecvate;
 - ☐ organismelor de drept privat dintr-un stat membru care sunt responsabile cu punerea în aplicare a unui parteneriat public-privat și care primesc garanții financiare adecvate;
 - ☐ organismelor sau persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în cadrul PESC, în temeiul titlului V din TUE, și care sunt identificate în actul de bază relevant.
- Dacă se indică mai multe moduri de gestiune, a se furniza detalii suplimentare în secțiunea „Observații”.

Observații

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare

A se preciza frecvența și condițiile aferente monitorizării și raportării.

Comisia se va asigura că sunt instituite mecanisme de monitorizare și evaluare a funcționării intervenției și o va evalua în raport cu principalele obiective de politică.

Statele membre vor transmite anual Comisiei date cuprinzând informațiile prezentate în tabelul de mai sus privind indicatorii de performanță care vor fi utilizați pentru monitorizarea conformității cu directiva. Întrucât sunt disponibile date de monitorizare și, dacă se consideră necesar, Comisia va evalua revizuirea unora dintre caracteristicile acestora în actul de punere în aplicare pentru sistemul de raportare.

După cinci ani de la punerea în aplicare a directivei va avea loc o evaluare care va permite Comisiei să analizeze rezultatele politicii din perspectiva obiectivelor acesteia, precum și impactul global în ceea ce privește îmbunătățirea aplicării uniforme a principiului valorii de piață în întreaga UE și, de asemenea, reducerea dublei impunerii și a dublei neimpunerii.

2.2. Sistemul (sistemele) de gestiune și de control

2.2.1. Justificarea modului/modurilor de gestiune, a mecanismului/mecanismelor de punere în aplicare a finanțării, a modalităților de plată și a strategiei de control propuse

Punerea în aplicare a inițiativei se va baza pe autoritățile competente (administrațiile fiscale) ale statelor membre.

După adoptarea directivei, Comisia va fi implicată doar în pregătirea normelor prin intermediul actelor de punere în aplicare și va acționa doar în cazul încălcării directivei.

2.2.2. Informații privind riscurile identificate și sistemul (sistemele) de control intern instituit(e) pentru atenuarea lor

Elementele principale ale strategiei de control sunt:

Contracte de achiziții publice

Procedurile de control pentru achiziții publice definite în Regulamentul financiar: orice contract de achiziții publice se realizează în conformitate cu procedura consacrată de verificare, de către serviciile Comisiei, pentru efectuarea plății, ținând cont de obligațiile contractuale și de buna gestionare financiară și generală. În toate contractele încheiate între Comisie și beneficiari sunt prevăzute măsuri antifraudă (controale, rapoarte etc.). Se elaborează caiete de sarcini detaliate, care stau la baza fiecărui contract specific. Procesul de acceptare respectă cu strictețe metodologia TAXUD TEMPO: livrabilele sunt analizate, modificate dacă este necesar și, în cele din urmă, admise (sau respinse) în mod explicit. Nu se plătește nicio factură fără o „scrisoare de acceptare”.

Verificarea tehnică a achizițiilor publice

DG TAXUD efectuează controale privind livrabilele și supraveghează operațiunile și serviciile prestate de contractanți. De asemenea, efectuează în mod regulat audituri de calitate și de securitate la nivelul contractanților. Auditurile de calitate verifică gradul în care procesele efective ale contractanților respectă normele și procedurile definite în planurile de calitate ale acestora. Auditurile de securitate se concentrează pe procese, proceduri și configurații specifice.

Pe lângă controalele menționate mai sus, DG TAXUD execută controale financiare tradiționale:

Verificarea *ex ante* a angajamentelor

Toate angajamentele din cadrul DG TAXUD sunt verificate de șeful unității Finanțe și de unitatea Resurse umane corespunzătoare. Prin urmare, 100 % din sumele angajate sunt acoperite de verificarea *ex ante*. Această procedură oferă un nivel ridicat de garantare a legalității și regularității tranzacțiilor.

Verificarea *ex ante* a plăților

100 % din plăți sunt verificate *ex ante*. În plus, cel puțin o plată (din toate categoriile de cheltuieli) pe săptămână este selectată aleatoriu pentru o verificare *ex ante* suplimentară efectuată de către șeful unității Finanțe și de către unitatea Resurse umane corespunzătoare. Nu există niciun obiectiv legat de acoperire, deoarece scopul acestei verificări este de a controla plățile în mod „aleatoriu” pentru a verifica dacă toate plățile au fost pregătite în conformitate cu cerințele. Restul plăților sunt prelucrate zilnic în conformitate cu normele în vigoare.

Declarațiile ordonatorilor de credite subdelegați

Toți ordonatorii de credite subdelegați semnează declarații în sprijinul raportului anual de activitate pentru anul în cauză. Aceste declarații acoperă operațiunile din cadrul programului. Ordonatorii de credite subdelegați declară că operațiunile legate de execuția bugetară au fost efectuate în conformitate cu principiile bunei gestiuni financiare, că sistemele de gestionare și de control existente oferă suficiente garanții privind legalitatea și regularitatea tranzacțiilor și că riscurile asociate acestor

operațiuni au fost identificate corect și raportate și că au fost puse în aplicare acțiuni de atenuare.

2.2.3. *Estimarea și justificarea raportului cost-eficacitate al controalelor (raportul dintre costurile controalelor și valoarea fondurilor aferente gestionate) și evaluarea nivelurilor preconizate ale riscurilor de eroare (la plată și la închidere)*

Controalele stabilite permit DG TAXUD să aibă garanții suficiente cu privire la calitatea și la regularitatea cheltuielilor și să reducă riscul de neconformitate. Măsurile strategiei de control menționate mai sus reduc riscurile potențiale sub ținta de 2 % și acoperă toți beneficiarii. Orice măsură suplimentară pentru a reduce și mai mult riscul ar conduce la costuri disproporționat de ridicate și, prin urmare, nu este avută în vedere. Costurile totale ocazionate de punerea în aplicare a strategiei de control de mai sus – pentru toate cheltuielile din cadrul programului Fiscalis – sunt limitate la 1,6 % din plățile totale efectuate. Se preconizează că ele vor rămâne la același nivel pentru această inițiativă. Strategia de control a programului limitează riscul de neconformitate practic la zero și rămâne proporțională cu riscurile implicate.

2.3. **Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor**

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate, de exemplu din strategia antifraudă.

Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) poate efectua investigații, inclusiv verificări și inspecții la fața locului, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului³ și de Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului⁴ pentru a stabili existența fraudei, a corupției sau a oricăror alte activități ilegale care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un acord de grant, cu o decizie de acordare a unui grant sau cu un contract finanțat în temeiul acestor regulamente.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tip de cheltuieli	Contribuție			
	Număr 03 04 0100	Dif./Nedif ⁴² .	din partea țărilor AELS ⁴³	din partea țărilor candidate și potențial candidate ⁴⁴	din partea altor țări terțe	alte venituri alocate
	Îmbunătățirea funcționării corespunzătoare a regimurilor fiscale	Dif.	NU	NU	NU	NU

- Noile linii bugetare solicitate

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul cheltuielilor	Contribuție			
	Număr	Dif./Nedif.	din partea țărilor AELS	din partea țărilor candidate și potențial candidate	din partea altor țări terțe	alte venituri alocate
	[XX.YY.YY.YY]	Dif.	DA/NU	DA/NU	DA/NU	DA/NU

⁴² Dif. = credite diferențiate/Nedif. = credite nediferențiate.

⁴³ AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

⁴⁴ Țările candidate și, după caz, candidații potențiali din Balcanii de Vest.

3.2. Impactul financiar estimat al propunerii asupra creditelor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra creditelor operaționale

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

milioane EUR (cu trei zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual	Număr	03 04 0100
--	-------	------------

DG: TAXUD			Anul 2025 ⁴⁵	Anul 2026	Anul 2027	Anul	Anul	Anul	TOTAL
OCredite operaționale									
Linia bugetară ⁴⁶	Angajamente	(1a)	0,065	0,065	0,065				0,195
	Plăți	(2a)	0,065	0,065	0,065				0,195
Linia bugetară	Angajamente	(1b)							
	Plăți	(2b)							
Credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice ⁴⁷									
Linia bugetară		(3)							
TOTAL credite pentru DG TAXUD	Angajamente	=1a+1b+3	0,065	0,065	0,065				0,195
	Plăți	=2a+2b	0,065	0,065	0,065				0,195

⁴⁵ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei. Vă rugăm să înlocuiți „N” cu primul an estimat de punere în aplicare (de exemplu: 2021). Se procedează la fel pentru anii următori.

⁴⁶ În conformitate cu nomenclatura bugetară oficială.

⁴⁷ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

		+3							
--	--	----	--	--	--	--	--	--	--

○ TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)							
	Plăți	(5)							
○TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice		(6)							
TOTAL credite în cadrul RUBRICII <....> din cadrul financiar multianual	Angajamente	=4+ 6							
	Plăți	=5+ 6							

În cazul în care propunerea/inițiativa afectează mai multe rubrici operaționale, a se repeta secțiunea de mai sus:

○TOTAL credite operaționale (toate rubricile operaționale)	Angajamente	(4)							
	Plăți	(5)							
TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice (toate rubricile operaționale)		(6)							
TOTAL credite de la RUBRICILE 1-6 din cadrul financiar multianual (Suma de referință)	Angajamente	=4+ 6							
	Plăți	=5+ 6							

Rubrica din cadrul financiar multianual	7	„Cheltuieli administrative”
--	----------	-----------------------------

Această secțiune trebuie completată utilizând „datele bugetare cu caracter administrativ” care trebuie introduse mai întâi în [anexa la fișa financiară legislativă](#) (anexa 5 la Decizia Comisiei privind normele interne de execuție a secțiunii „Comisia” din bugetul general al Uniunii Europene), încărcată în DECIDE pentru consultarea interservicii.

milioane EUR (cu trei zecimale)

		Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	Anul N+3	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)			TOTAL
DG TAXUD									
☐ Resurse umane		1,026	1,026	1,026					3,078
☐ Alte cheltuieli administrative		0,052	0,052	0,52					0,156
TOTAL PENTRU DG TAXUD	Credite	1,078	1,078	1,078					3,234

TOTAL credite de la RUBRICA 7 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)	1,078	1,078	1,078					
--	--------------------------------------	-------	-------	-------	--	--	--	--	--

milioane EUR (cu trei zecimale)

		Anul N ⁴⁸	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)			TOTAL
--	--	-------------------------	-------------	-------------	-------------	--	--	--	-------

⁴⁸ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei. Vă rugăm să înlocuiți „N” cu primul an estimat de punere în aplicare (de exemplu: 2021). Se procedează la fel pentru anii următori.

TOTAL credite de la RUBRICILE 1-7 din cadrul financiar multianual	Angajamente	1,143	1,143	1,143					3,429
	Plăți	0,065	0,065	0,065					0,195

3.2.2. Realizările preconizate finanțate din credite operaționale

Credite de angajament în milioane EUR (cu trei zecimale)

A se indica obiectivele și realizările			Anul N		Anul N+1		Anul N+2		Anul N+3		A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)						TOTAL	
	REALIZĂRI																	
	↓	Tip ⁴⁹	Costur i medii	Nr.	Costur i	Nr.	Costur i	Nr.	Costur i	Nr.	Costur i	Nr.	Costu ri	Nr.	Costur i	Nr.	Costur i	Total nr.
OBIECTIVUL SPECIFIC NR. 1 ⁵⁰ ...																		
- Realizare																		
- Realizare																		
- Realizare																		
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 1																		
OBIECTIVUL SPECIFIC NR. 2 ...																		
- Realizare																		
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 2																		

⁴⁹ Realizările se referă la produsele și serviciile care trebuie furnizate (de ex.: numărul de schimburi de studenți finanțate, numărul de km de drumuri construiți etc.).

⁵⁰ Conform descrierii de la punctul 1.4.2. „Obiectiv(e) specific(e)...”

TOTALURI																
----------	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

3.2.3. Sinteza impactului estimat asupra creditelor administrative

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite cu caracter administrativ
- ☐ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite cu caracter administrativ, conform explicațiilor de mai jos:

milioane EUR (cu trei zecimale)

	Anul 2025 ⁵¹	Anul 2026	Anul 2027	Anul	A se introduce atâtia ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)	TOTAL
--	----------------------------	--------------	--------------	------	---	-------

RUBRICA 7 din cadrul financiar multianual							
Resurse umane	1,026	1,026	1,026				3,078
Alte cheltuieli administrative	0,052	0,052	0,052				0,156
Subtotal de la RUBRICA 7 din cadrul financiar multianual	1,078	1,078	1,078				3,234

În afara RUBRICII 7⁵² din cadrul financiar multianual							
Resurse umane							
Alte cheltuieli cu caracter administrativ							
Subtotal în afara RUBRICII 7 din cadrul financiar multianual							

TOTAL	1,078	1,078	1,078				3,234
--------------	--------------	--------------	--------------	--	--	--	--------------

Necesarul de credite pentru resursele umane și pentru alte cheltuieli cu caracter administrativ va fi acoperit de creditele direcției generale (DG) respective care sunt deja alocate pentru gestionarea acțiunii și/sau au fost redistribuite intern în cadrul DG-ului respectiv, completate, după caz, cu resurse suplimentare care ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii anuale de alocare și ținând seama de constrângerile bugetare.

⁵¹ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei. Vă rugăm să înlocuiți „N” cu primul an estimat de punere în aplicare (de exemplu: 2021). Se procedează la fel pentru anii următori.

⁵² Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

3.2.3.1. Necesarul de resurse umane estimat

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane.
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

Estimări în echivalent normă întreagă

	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	Anul	Anul	Anul	Total
OPosturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)							
20 01 02 01 (la sediu și în reprezentanțele Comisiei)	6	6	6				6
20 01 02 03 (în delegații)							
01 01 01 01 (cercetare indirectă)							
01 01 01 11 (cercetare directă)							
Alte linii bugetare (a se preciza)							
OPersonal extern (în echivalent normă întreagă: ENI)⁵³							
20 02 01 (AC, END, INT din „pachetul global”)							
20 02 03 (AC, AL, END, INT și JPD în delegații)							
XX 01 xx yy zz ⁵⁴	- la sediu						
	- în delegații						
01 01 01 02 (AC, END, INT - cercetare indirectă)							
01 01 01 12 (AC, END, INT – cercetare directă)							
Alte linii bugetare (a se preciza)							
TOTAL	6	6	6				6

XX este domeniul de politică sau titlul din buget în cauză.

Necesarul de resurse umane va fi asigurat din efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja pentru gestionarea acțiunii și/sau redistribuite intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, cu resurse suplimentare ce ar putea fi acordate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii anuale de alocare și ținând seama de constrângerile bugetare.

Descrierea sarcinilor de efectuat:

Funcționari și personal temporar	Pregătirea reuniunilor și a corespondenței cu statele membre, pregătirea actelor de punere în aplicare, organizarea reuniunilor cu experții, participarea la reuniunile OCDE. În prezent, DG TAXUD nu dispune de resursele necesare și, prin urmare, ar trebui adăugate ENI-uri suplimentare în viitorul buget al DG TAXUD.
Personal extern	

⁵³ AC= agent contractual; AL= agent local; END = expert național detașat; INT = lucrător temporar; JPD = tânăr profesionist în delegații.

⁵⁴ Subplafonul pentru personal extern acoperit din creditele operaționale (fostele linii „BA”).

3.2.4. Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual

Propunerea/inițiativa:

- ☒ poate fi finanțată integral prin realocarea creditelor în cadrul rubricii relevante din cadrul financiar multianual (CFM)

A se explica reprogramarea necesară, precizându-se liniile bugetare vizate și sumele aferente. Vă rugăm să furnizați un tabel Excel în cazul unei reprogramări de proporții.

- ☐ necesită utilizarea marjei nealocate din cadrul rubricii corespunzătoare din CFM și/sau utilizarea instrumentelor speciale, astfel cum sunt definite în Regulamentul privind CFM

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizând rubricile și liniile bugetare vizate, sumele aferente și instrumentele propuse a fi utilizate.

- ☐ necesită revizuirea CFM.

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizând rubricile și liniile bugetare vizate, precum și sumele aferente.

3.2.5. Contribuțiile terților

Propunerea/inițiativa:

- ☒ nu prevede cofinanțare din partea terților
- ☐ prevede cofinanțare din partea terților, estimată mai jos:

Credite în milioane EUR (cu trei zecimale)

	Anul N ⁵⁵	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)			Total
A se preciza organismul care asigură cofinanțarea								
TOTAL credite cofinanțate								

⁵⁵

Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei. Vă rugăm să înlocuiți „N” cu primul an estimat de punere în aplicare (de exemplu: 2021). Se procedează la fel pentru anii următori.

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

- ☒ Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.
- ☐ Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:
 - ☐ asupra resurselor proprii
 - ☐ asupra altor venituri
 - vă rugăm să precizați dacă veniturile sunt alocate unor linii de cheltuieli
☐

milioane EUR (cu trei zecimale)

Linia bugetară pentru venituri:	Credite disponibile pentru exercițiul financiar în curs	Impactul propunerii/inițiativei ⁵⁶						
		Anul N	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)		
Articolul								

Pentru veniturile alocate, a se preciza linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate).

Alte observații (de exemplu, metoda/formula utilizată pentru calcularea impactului asupra veniturilor sau orice alte informații).

⁵⁶

În ceea ce privește resursele proprii tradiționale (taxe vamale, cotizații pentru zahăr), sumele indicate trebuie să fie sume nete, și anume sumele brute după deducerea unei cote de 20 % pentru costurile de colectare.